

ข่าวสารฉบับ

เป็นสีทองขาว เขียวปากเหลือง เทียบข่าวตติสสะเกษ

ศรีสะเกษ

SISAKET PROVINCIAL ADMINISTRATIVE ORGANIZATION

ปีที่ 1 ฉบับที่ 4 ประจำเดือนมิถุนายน 2559

อบจ. ผนึกกำลังท้องถิ่น สร้างสำนักคนลุ่มน้ำ หยุดทำร้าย..! "ช่วยสำราญ"

เรื่องเด่นในเล่ม

เทศกาลดอกคำดวนบานสืบสานประเพณีสีเผ่าไทศรีสะเกษ

บ้านดวนใหญ่จากปราสาทสี่เหลี่ยมโคกลำดวน-เมืองศรีสะเกษ

เขยนอร์เวย์ หลงเสน่ห์สาวก้นทรลักซ์ ยึดวิถีเกษตรพอเพียง

นายกวีชิต ตัดอะไรอยู่..?

“ต้องเข้าใจว่า อบจ.เรา เป็นองค์กรที่เกิดขึ้นมาเพื่อแก้ปัญหาสาธารณชนโดยตรงอยู่แล้ว แม้แต่เรื่องที่เขาไม่ได้ร้องขอมาแต่ถ้าเราดูแล้วว่าเราพอที่จะช่วยเหลือพี่น้องได้เราก็ไม่ลังเลที่จะไปดำเนินการ”

วิกฤตภัยแล้งตอนนี้ถือว่าเป็นปัญหาใหญ่พอสมควรของอบจ.ก็พยายามแก้ปัญหาความเดือดร้อนของประชาชนอย่างเต็มที่ โดยการแก้ปัญหาของเราจะมีทั้งระยะสั้นและระยะยาว ระยะสั้นคือ การแก้ปัญหาเฉพาะหน้าโดยการใช้รถบรรทุกน้ำออกไปแจกจ่ายตามหมู่บ้านที่ขาดแคลนน้ำในการอุปโภคบริโภคเราก็จะไปช่วยเหยี่ยวตาตรงนี้ก่อน การแก้ปัญหาในระยะยาวคือการขุดลอกคูคลองต่างๆ เพื่อจัดเก็บน้ำไว้ใช้ยามหน้าแล้ง มีทั้งแบบจ้างเหมา และที่ทางอบจ.ดำเนินการเอง ซึ่งอบจ.เองตอนนี้ก็ยังไม่สามารถให้บริการประชาชนได้เต็มที่เนื่องจากติดขัดเรื่องเครื่องจักรที่จะมาขุดลอกหนองน้ำ เพราะส่วนหนึ่งก็ไปดำเนินการในเรื่องการปรับปรุงซ่อมแซมและสร้างถนนหนทางตามจุดต่างๆทำให้เครื่องจักรเราไม่เพียงพอต่อความต้องการของประชาชน

ในการออกไปให้ความช่วยเหลือประชาชนนั้นมีทั้งสองแบบควบคู่กันไป คือพอเริ่มปีงบประมาณใหม่ เราก็ตัดยกร่างงบคาราวานออกไปซ่อมแซมปรับปรุงถนนหนทางในส่วนที่เรารับผิดชอบก่อน ถ้าไม่ทั่วถึงมีทาง อบต.หรือเทศบาลร้องขอมาเราก็จะไปช่วยดำเนินการให้ ขอแต่เพียงให้ชาวบ้านร้องขอมาอีกแบบหนึ่งคือชาวบ้านที่เดือดร้อนร้องขอมาเองโดยตรง เพื่อให้เราไปช่วยแก้ปัญหาภัยแล้งแบบเร่งด่วนเราก็ส่งเครื่องจักรไปช่วยดำเนินการให้ โดยอบจ.ไปดำเนินการเอง ไม่ว่าจะเป็นการสูบน้ำจากแหล่งน้ำหนึ่งมากักเก็บไว้อีกแห่งหนึ่ง โดยเฉพาะหมู่บ้านที่มีปัญหาเรื่องแหล่งน้ำที่ใช้ผลิตประปาแห่งขอตรงเราก็จะไปช่วยเหลือตรงนี้ก่อนหากได้รับแจ้งบางหมู่บ้านไม่มีน้ำใช้เลย อบจ.เราก็จะส่งคนลงไปช่วยเหลือให้เร่งด่วนที่สุด

“ต้องเข้าใจว่า อบจ.เราเป็นองค์กรที่เกิดขึ้นมาเพื่อแก้ปัญหาสาธารณชนโดยตรงอยู่แล้ว แม้แต่เรื่องที่เขาไม่ได้ร้องขอมาแต่ถ้าเราดูแล้วว่าเราพอที่จะช่วยเหลือพี่น้องได้เราก็ไม่ลังเลที่จะไปดำเนินการ”

เรื่องงบประมาณกรณีที่ต้องเบิกจ่ายในการแก้ปัญหาเร่งด่วนเราก็มีงบสำรองจ่ายอยู่ส่วนหนึ่งก็จะพอได้ใช้แก้ปัญหาเร่งด่วนตรงนี้ได้ เรื่องความเดือดร้อน ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง การสร้างฝายกักเก็บน้ำ การเจาะน้ำบาดาล เพราะเราไม่สามารถคาดการณ์ได้ว่าปีนี้จะแล้งหรือไม่แล้ง เราก็ต้องกันงบประมาณไว้ส่วนหนึ่งเพื่อรองรับตรงนี้ไว้อยู่แล้ว

หลังจากดำเนินการโครงการต่างๆ ไปแล้ว อบจ.เราก็จะมีการติดตามประเมินผลโครงการต่างๆที่ดำเนินการไป อย่างเช่นฝายกักเก็บน้ำ เราก็จะลงไปสำรวจติดตามดูว่าประชาชนเขาใช้ประโยชน์ได้คุ้มค่าหรือไม่ ถ้าบางพื้นที่เขาใช้ประโยชน์ได้คุ้มค่าเราก็จะมีโครงการระยะที่ 2 ที่ 3 ตามไปอีกเพื่อให้เกิดความต่อเนื่อง แต่ถ้าบางหมู่บ้านในส่วนของการแก้ไขปัญหาก็แล้งของเราไม่สอดคล้องกับพื้นที่ อย่างเช่นบางพื้นที่ไม่ได้ประสบปัญหาภัยแล้งจนถึงขั้นวิกฤตคือยังพอมีน้ำใช้อยู่เราก็จะไปดำเนินการในพื้นที่อื่นต่อไป

บทบรรณาธิการ

วีระ สดสังข์

ถ้าไม่สัมผัสจริง เราจะไม่รู้จริง เมื่อไม่รู้จริง เราก็พูดไป วิพากษ์วิจารณ์ไปอย่างไม่รู้จักจริงและส่งผลต่อบุคคลอื่น องค์กรอื่น การพูดโดยไม่รู้จริง จึงเป็นการพูดอย่างไม่สร้างสรรค์

ถ้าผมไม่ได้สัมผัสชาวบ้านจริง ผมจะไม่ว่าชาวบ้านคิดอะไรและต้องการอะไร ถ้าผมไม่ได้สัมผัสหน่วยงานอย่างองค์การบริหารส่วนจังหวัดศรีสะเกษ ซึ่งมีทั้งนักการเมือง,ข้าราชการ,พนักงานจ้าง,แม่บ้านนักการภารโรง ผมจะไม่รู้จริง ไม่เห็นบรรยากาศการทำงาน แนวคิดและแนวทางการปฏิบัติหน้าที่แก่ราชการและประโยชน์สุขของประชาชน เมื่อผมได้มาสัมผัสจริง ผมจึงเห็นว่า “ทุกคนทำงานหนักมาก” นับแต่ผู้บริหารระดับสูง ทั้งท่านนายกและรองนายก ซึ่งเป็นนักการเมืองที่ผ่านการเลือกตั้งจากประชาชน เรารู้ดีว่างานของชาวบ้าน กิจกรรมของประชาชนไม่เกี่ยวข้องกับวันหยุดหรือวันราชการ เมื่อจัดงานขึ้น ไม่ว่าจะเป็นงานส่วนตัวหรืองานส่วนรวมต่างต้องการให้ท่านนายกหรือรองนายกไปเป็นเกียรติในงาน เป็นประธานในพิธี ฉะนั้น นอกจากงานประจำซึ่งต้องวางแผน ประชุม อนุมัติ ออกคำสั่งและติดตามผลงานแล้ว ยังต้องปฏิบัติหน้าที่ตามความต้องการของประชาชนอีกด้วย ทุกวันต้องต้อนรับบุคคลหรือประชาชนเข้าพบวันละไม่น้อยราย ทุกท่านไม่มีใครบ่นว่าเหนื่อย “เมื่อสมัครมารับใช้ประชาชน จะบ่นว่าเหนื่อยไม่ได้” ผมได้ยินมาเช่นนี้

ส่วนท่านปลัด,ท่านรองปลัด,หัวหน้าสำนักปลัด,ผู้อำนวยการกองต่างๆ ตลอดจนเจ้าหน้าที่ทุกคน ทั้งข้าราชการประจำและไม่ประจำต่างมีงานในหน้าที่โดยตรง มีงานเฉพาะที่ตนเองต้องรับผิดชอบและสละง้อให้เสร็จทันตามกำหนดเวลา เพราะงานไหลเข้ามาเหมือนน้ำ หากละเว้น อีตออดเขื่องซ้ำจะกลายเป็นดินพอกหางหมู สนองความต้องการของราชการและประชาชนไม่ได้และอาจนำมาซึ่งความเสียหายได้ ผมรู้ว่าทุกคนแบกภาระหนักและทุกคนก็เต็มใจปฏิบัติหน้าที่ เพราะทุกคนต่างสมัครสอบเข้ามาทำงานเช่นกัน “เมื่อสมัครมารับใช้ประชาชน จะบ่นว่าเหนื่อยไม่ได้” ผมได้ยินมาเช่นนี้

ท่านนายก อบจ.ศรีสะเกษ – นายวิชาติ ไตรสรณกุล เคยกล่าวไว้แล้วว่า “อบจ.ทำงานแทบทุกอย่าง ทำจนจำไม่ได้ว่าทำอะไรบ้าง ยกเว้นแต่งงานด้านความมั่นคงและงานกระบวนกรายุติธรรม”

บทกวี

–ปิ่น–

ด้วยความทุกข์โดยพลัดลับพิสดาร
หรือด้วยปักษาสลักในทรงบัง
เรอจิงบินฟ้าไปในลำพัง
ก่อนสักตรึง หรือไม่เคยเปิดเพยมัน

ทุกสิ่งยังเวียนงำกุมความลับ
ทุกแรงขับบริบทสี่สดพัน
บาทวิถีอาจจกักรหลักยืนยัน
พจนร่่องพันอันพิศพิศตอง

งานที่สร้างงามตามความสอดตล้อง
อรุณต้องพวยฟ้าชะตาเบื้อง
บริสุทธ์พิไลงานงรองเรือง
สท่อนเรื่องยามเช้า ตราวออกบิน

ห่วงนิกราย์ปรี? ในทรงพัน
บังจวบปากท่วงทองหนีสืบ
ดิลปะกล่อมชัพยับชิวิน
ดิลปินมูลค่าหาวิญญาน

ไต่ก่อรูปสร้างทางอับ้างแล้ว
แปรงสีฟ้าในแก้วดริวสถาน
ก่อนจะล้มกลับปีไปในวันวาน
สขเบงบานผ่านฤดูอยู่เดี่ยวถาย

เบื้องยังดงสีกลับสลบสี่
วรสตวลีลิ่งซึ่งตรงความหมาย
สู่ที่สุดความพันก่อนวันวาย
บทกวีสี่ตลสาย ตลสายตัวต.

รสนม ทัพบุรพา

กองบรรณาธิการ

ประธานที่ปรึกษา : นายวิชาติ ไตรสรณกุล นายกอบจ. ศรีสะเกษ **ที่ปรึกษา :** นายมานะพันธ์ อังคสกุลเกียรติ รองนายกอบจ. นายวิเชียร ธีระเลิศพานิชย์ รองนายกอบจ. นายอภิศักดิ์ แซ่จิ่ง รองนายกอบจ. นายวิระ ไตรสรณกุล ที่ปรึกษานายกอบจ. นายพรชัย มณีนิล ที่ปรึกษานายกอบจ. พล.อ.วรพันธ์ วรศักดิ์โยธิน ที่ปรึกษานายกอบจ. นายนพดล ชำนาญคำ ปลัดอบจ. นายदनัย วัฒนปาณี รองปลัดอบจ. นายปรีชา ศักดิ์วงษ์ รองปลัดอบจ. นายอดิศักดิ์ ทองจันทร์แก้ว รองปลัดอบจ. นางกมลลักษณ์ พุยคำสิงห์ หัวหน้าสำนักปลัดอบจ.ศรีสะเกษ **ที่ปรึกษากองบรรณาธิการ** นายทิวา รุ่งแก้ว ผู้เชี่ยวชาญพิเศษ ด้านการศึกษาฯ อบจ.ศรีสะเกษ นายวิทยา พันธุ์เพ็ง เลขานุการสมาพันธ์สมาคมครูแห่งประเทศไทย **ที่ปรึกษากฎหมาย** นายประพันธ์ ดอกไม้ **บรรณาธิการบริหาร** นายวิระ สดสังข์ **บรรณาธิการข่าว** นายมนูญ มุ่งชู **ผู้สื่อข่าว** นายศตวรรษ บุตรจำปาวงค์, **ออกแบบ/กราฟฟิคดีไซน์** น.ส.อังสุมาลิน ราชม **เจ้าของ :** องค์การบริหารส่วนจังหวัดศรีสะเกษ 350 ม.3 ต.หนองไผ่ อ.เมือง จ.ศรีสะเกษ โทร.0-4581-4676 Fax : 0-4581-4677

อบจ. ผนึก สร้าง หยุดทำร้าย..!

ศรีจันทร์ภาค โดยผู้เข้าร่วมรายการ ทั้งสามท่านได้ร่วมแลกเปลี่ยนพูดคุยใน ประเด็นของการจัดงานตลาดวัฒนธรรม ลุ่มน้ำห้วยสำราญ พูดถึงความเป็นมา และวิกฤตลำห้วยสำราญไว้อย่างน่าเป็นห่วงหลายประเด็น

ห้วยสำราญ มีต้นกำเนิดจากเทือกเขาพนมดงรัก อยู่ใน **เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าห้วยทับทัน-ห้วยสำราญ** ต.จรัส อ.บัวเชด จ.สุรินทร์ และ **เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าห้วยศาลา** ต.ไพรพัฒนา อ.ภูสิงห์ จ.ศรีสะเกษ ไหลผ่าน 2 จังหวัดคือ สุรินทร์ ผ่าน อ.บัวเชด บริเวณ ต.จรัส ต.ตาวัง อ.สังขะ ต.ตาคลง และไหลผ่านจังหวัดศรีสะเกษ 33 ตำบล 6 อำเภอ ประกอบด้วย **อ.ภูสิงห์** ไหลผ่าน ต.ไพรพัฒนา ต.ห้วยตามอญ ต.ละลม **อ.ขุขันธ์** ไหลผ่าน ต.โสน ต.ปราสาท ต.กันทรารมย์ ต.ห้วยสำราญ ต.ใจดี ต.ศรีสะอาด ต.โคกเพชร ต.สำโรงตาเจ็น **อ.ปรางค์กู่** ไหลผ่าน ต.โพธิ์ศรี ต.สมอ ต.หนองเข็งชุม ต.สำโรงปราสาท **อ.วังหิน** ผ่าน ต.ศรีสำราญ ต.บุสง ต.ธาตุ ต.ทุ่งสว่าง **อ.อุทุมพรพิสัย** ไหลผ่าน ต.โคกจาน ต.ทุ่งไชย ต.ก้านเหลือง ต.แซ่ ต.ปะอ่าว ต.ชะยุ่ง และ **อ.เมืองศรีสะเกษ** ไหลผ่าน ต.หมากเขียบ ต.หนองครก ต.หนองไผ่ ต.หญ้าปล้อง ต.เมืองใต้ ต.เมืองเหนือ ก่อนที่จะไหลไปบรรจบกับแม่น้ำมูลในพื้นที่บริเวณ ต.น้ำคำกับ ต.โพธิ์ อ.เมืองศรีสะเกษ

ตลาดนัดวัฒนธรรมลุ่มน้ำห้วยสำราญ เกิดให้องคราชนิ

สถานการณ์ปัจจุบัน ลำห้วยสำราญถือว่าอยู่ในขั้นวิกฤตเมื่อเทียบกับลำห้วยสายอื่นๆในจังหวัดเนื่องจากลำห้วยสำราญไหลผ่านหลายพื้นที่ตลอดเส้นทางจึงปนเปื้อนด้วยสารเคมี สิ่งปฏิกูลและของเสียต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นน้ำเสียจากชุมชนเมือง และสารเคมีจากยาฆ่าหญ้า ยาฆ่าแมลง ปุ๋ยเคมีจากแปลงนาของเกษตรกรที่ถูกชะล้างลงไป ด้วยเหตุนี้องค์การบริหารส่วนจังหวัดศรีสะเกษ โดย **นายวิจิต ไตรสรณกุล** นายกองคการบริหารส่วนจังหวัดศรีสะเกษ ได้เล็งเห็นความสำคัญในเรื่องนี้จึงได้มอบหมายให้นายทิวา รุ่งแก้ว ผู้เชี่ยวชาญการศึกษา วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม องค์การบริหารส่วนจังหวัดศรีสะเกษ ร่วมกับ สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัด และองค์กรเครือข่าย ร่วมจัดงาน **"ตลาดนัดวัฒนธรรมลุ่มน้ำห้วยสำราญ เกิดให้องคราชนิ"** ขึ้นในวันที่ 15 มีนาคม 2559 ที่ คลองสำโรง บ้านตึกา ต.ศรีสำราญ อ.วังหิน จ.ศรีสะเกษ เพื่อเป็นการเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถที่มีพระชนมายุครบ 7 รอบ 84 พรรษา และเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนเรียนรู้วัฒนธรรมของคนลุ่มน้ำห้วยสำราญ สนองนโยบายรัฐบาล 1 ตำบล 1 การท่องเที่ยวอีกด้วย

เมื่อเรารู้จัก **นายวิจิต ไตรสรณกุล** นายกองคการบริหารส่วนจังหวัดศรีสะเกษ พร้อมด้วย **นายทิวา รุ่งแก้ว** ผู้เชี่ยวชาญการศึกษา วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม องค์การบริหารส่วนจังหวัดศรีสะเกษ และ **นายสุวัฒน์ มະณ** นายกเทศบาลตำบลบุษ อ.วังหิน จ.ศรีสะเกษ ประธานลุ่มน้ำห้วยสำราญ ได้ไปร่วมเป็นแขกรับเชิญในรายการ "มองรอบทิศ" ห้องส่งสถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทย ช่อง 11 จังหวัดอุบลราชธานี (NBT) สำนักประชาสัมพันธ์ เขต 2 กรมประชาสัมพันธ์ ดำเนินรายการโดย พิธีกร **ธวัชรรัตน์**

เริ่มต้นที่ **นายวิจิต ไตรสรณกุล** นายกองคการบริหารส่วนจังหวัดศรีสะเกษ เล่าว่า จังหวัดศรีสะเกษเรามีแม่น้ำสายสำคัญหลายสาย โดยเฉพาะ ลำห้วยสำราญ ที่ไหลผ่านอำเภอต่างๆของจังหวัดศรีสะเกษ 6 อำเภอ ซึ่งห้วยสำราญจะเป็นสายเลือดหลักในการใช้น้ำของพี่น้องในเขต 6 อำเภอดังกล่าว เพราะฉะนั้นในการใช้น้ำจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะจัดสรรปันส่วนเพื่อไม่ให้เกิดปัญหาต่างขึ้นมา อบจ.ศรีสะเกษในฐานะที่จะเรียกว่าเป็นพี่ใหญ่ก็ว่าได้จึงประสานท้องถิ่นต่างๆที่อยู่ในเขตลำห้วยสำราญไหลผ่าน มาร่วมพบปะแลกเปลี่ยนเพื่อหารือกัน จุดประสงค์หลักๆก็คือหนึ่ง

กกำลังท้องถิ่น

ำนักคนลุ่มน้ำ

้วยสำราญ”

เรื่องของการใช้น้ำ สองคือเรื่องการทำงานแบบบูรณาการร่วมกันระหว่างท้องถิ่นต่างๆที่มีอยู่กว่า 30-40 ท้องถิ่น

“จริงๆแล้วตามกฎหมาย ตามบทบาทหน้าที่แต่ละท้องถิ่น จะดำเนินการโครงการอะไรก็จะสามารถทำได้เฉพาะท้องถิ่นตัวเองเท่านั้น แต่ในการที่จะมาจัดกิจกรรมที่ต้องมารวมกันหลายๆท้องถิ่นจึงต้องเป็นหน้าที่ของอบจ.ที่จะทำหน้าที่มาเป็นตัวประสาน”

นายวิชุดกล่าวต่อว่า โดยงานนี้ตนได้มอบหมายให้ท่าน ผอ.ทิวา รุ่งแก้ว ซึ่งท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญพิเศษในด้านนี้เป็นผู้ลงไปประสานกับท้องถิ่นต่างๆที่เกี่ยวข้องกับลำห้วยสำราญ เพื่อที่จะดำเนินการในเรื่องวัฒนธรรมประเพณีของกลุ่มชนตามลุ่มน้ำห้วยสำราญที่จะต้องรักษาสิ่งดั้งเดิมเหล่านั้นไว้ และเพื่อให้เกิดการรับรู้สามัคคีกันของคนในลุ่มน้ำเดียวกันนี้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการส่งเสริมอาชีพ โดยทางอบจ.ศรีสะเกษเรา มองเห็นความสำคัญตรงนี้จึงรับเป็นเจ้าของภาพในการที่จะจัดหางบประมาณบางส่วนมาสนับสนุนเรื่อง

เรื่องเด่นจากปก

เรื่อง : บุญ บุญ

ขอบคุณภาพ : www.chalaom.com

นี้ ซึ่งเป็นงบประมาณไม่มากนัก แต่ผลที่เกิดตามมานั้นคุ้มค่ามากคือเราได้เห็นภาพความร่วมมือของคนจากท้องถิ่นต่างๆ 30-40 ท้องถิ่นมาทำงานร่วมกันในครั้งนี้ สิ่งที่ได้เห็นคือความหลากหลายทางวัฒนธรรม ซึ่งเป็นหน้าที่หลักๆของอปท.แต่ละพื้นที่ที่ต้องสืบสานประเพณีวัฒนธรรมดีๆของตัวเองไว้อยู่แล้ว

นายวิชุดกล่าวต่ออีกว่า ด้านสิ่งแวดล้อม กับคำถามที่ว่า ห้วยสำราญ ร่องให้จริงหรือ...? เรื่องนี้แต่ละท้องถิ่นก็ต้องมีหน้าที่ในการดูแลรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมไม่ให้เกิดมลพิษกับพี่น้องประชาชนอยู่แล้ว คือทำอย่างไรจะให้ประชาชนหลีกเลี่ยงจากการใช้สารเคมีในการทำเกษตรให้ได้

มากที่สุด

“ ตรงนี้ถือว่าเป็นหน้าที่หลักของอปท.เราอยู่แล้ว เราจึงใช้ทั้งสองส่วนคือ ด้านประเพณีวัฒนธรรมและด้านทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อมมาผนวกเข้าด้วยกันในเวลานี้ เพื่อที่จะหาวิธีป้องกันไม่ให้เกิดภัยพิบัติจากสารเคมีเพื่อจะไม่ให้คนที่อยู่ตามลุ่มน้ำได้รับผลกระทบจากสารเคมีดังกล่าวจึงได้เกิดงานนี้ขึ้นมา” นายวิชิตกล่าวและว่า ถ้าทุกพื้นที่ที่อยู่ตามลุ่มน้ำต่างๆมาคิดกันแบบนี้ ทำกันแบบนี้ ตนคิดว่าคนที่อยู่ตามลุ่มน้ำก็จะมีสุขภาพที่ดี อาหารการกินก็จะอุดมสมบูรณ์ สะอาด ปลอดภัยต่อสุขภาพเพราะทุกวันนี้เราแทบจะหา क्याหาซื้อตามธรรมชาติ มากินไม่ได้เลยเพราะแหล่งอาหารตามธรรมชาติถูกทำลายลงไปเกือบหมดแล้ว

นายทิวา รุ่งแก้ว ผู้เชี่ยวชาญการศึกษาศาสนา วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม องค์การบริหารส่วนจังหวัดศรีสะเกษ กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของจัดงานว่า สืบเนื่องจากสมเด็จพระบรมราชินีนาถ มีพระชนมายุครบ 7 รอบ คือ 84 พรรษา งานนี้จึงถือเป็นโครงการหนึ่งท้องที่การบริหารส่วนจังหวัดศรีสะเกษ ได้แสดงความจงรักภักดี โดยใช้โครงการตลาดนัดวัฒนธรรมลุ่มน้ำห้วยสำราญ เกิดให้องค์ราชินี ซึ่งในการจัดงานครั้งนี้ภาพใหญ่ๆที่จะเกิดขึ้นคือความสามัคคีสามัคคีของคนที่ใช้แม่น้ำห้วยสำราญร่วมกันอย่างมีสำนึกที่ดีต่อแม่น้ำสายนี้ด้วย

“อยากแจ้งให้พี่น้องที่อยู่ตามลำห้วยสำราญทราบว่า สิ่งที่ท่านทำอยู่ไม่ว่าจะเป็นการใช้ยาฆ่าหญ้า สารเคมีต่างๆที่ท่านใช้ในการทำเกษตรกรรมจะไหลผ่านพื้นที่ต่างๆของจังหวัดศรีสะเกษเรื่อยไปจนถึงเมืองอุบล นี่จึงนับว่าเป็นการรวมตัวกันของวัฒนธรรมลุ่มน้ำเป็นครั้งแรกเราจึงใช้คำว่าตลาดนัดวัฒนธรรม ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการแสดงศิลปวัฒนธรรม การแต่งกาย และอาหารการกินของแต่ละกลุ่มชาติพันธุ์ซึ่งจะมีความแปลกแตกต่างกันไปในแต่ละพื้นที่โดยจะมีอยู่ 3 คนเผ่าคือ ลาว เขมร ส่วย งานนี้จะขาดเยอเพราะลุ่มน้ำห้วยสำราญจะไม่มีเยอ”

ห้วยสำราญร้องไห้จริงหรือ..?

นายทิวา กล่าวต่อว่า ศรีสะเกษเรามีห้วยทับทัน ห้วยสำราญ ห้วยหา ห้วยชะียง มีนักวิชาการท้องถิ่นหลายท่านบอกว่าลำห้วยอื่นๆนั้นยังบริสุทธิ์อยู่ แต่ห้วยสำราญนี้เข้าห้องไอซียูแล้ว คือกำลังแย่เพราะไหลผ่านแต่เมืองใหญ่ๆ ก็เลยมีประเด็นพูดคุยกันว่า ห้วยสำราญร้องไห้จริงหรือ จึงได้เชิญนักวิชาการท้องถิ่น

คนที่แต่ละท่านสืบค้นและเชี่ยวชาญในด้านนี้โดยเฉพาะมาร่วมแลกเปลี่ยนพูดคุยในเรื่องนี้ เพื่อที่จะหาทางออกร่วมกันว่าทำอย่างไรจะไม่ให้เกิดมลภาวะที่ส่งผลเสียต่อลำห้วยสำราญ ซึ่งการจัดงานครั้งนี้ถือว่าเป็นการจัดงานร่วมกัน 3 รุน เอาใจคนทุกช่วงวัยคือจะมีทั้งการถ่ายทอด ชิมซบ รับเอาไป

ด้าน นายสุวัฒน์ มະณู นายกเทศบาลตำบลสูง อ.วังหิน จ.ศรีสะเกษ ในฐานะ ประธานลุ่มน้ำห้วยสำราญ กล่าวว่า งานนี้ต้องถือว่าเป็นวิสัยทัศน์อันกว้างไกลของท่านนายกฯ ที่เล็งเห็นความสำคัญของเรื่องลุ่มน้ำ ซึ่งลุ่มน้ำลำห้วยสำราญนี้มีต้นกำเนิดจากเทือกเขาพนมดงรัก อ.ภูสิงห์และไหลผ่านหลายอำเภอ แต่ละพื้นที่ก็มีวัฒนธรรมการดำรงอยู่ที่แตกต่างกันไม่ว่าจะเป็นการกินอยู่ การประกอบอาชีพ วิถีชีวิตต่างๆก็จะแตกต่างกันไปอยู่แล้ว หากเราต้องการใช้ลุ่มน้ำให้เกิดประโยชน์สูงสุด ไม่ว่าจะเป็นการใช้น้ำเพื่อการเกษตร ใช้น้ำเพื่อการอุปโภคบริโภค ที่สำคัญในเรื่องวัฒนธรรมประเพณีต้องมาหลอมรวมกัน มาบูรณาการกัน ตรงนี้ต้องขอขอบพระคุณท่านนายกฯ ที่ท่านได้ให้ อบจ.ศรีสะเกษเป็นต้นแบบเพื่อให้แต่ละท้องถิ่นได้มาเจอกันและกำหนดกรอบในการหารือร่วมกัน

ห้วยสำราญร้องไห้จริงหรือ..? ก็จะมีคนหลายฝ่ายบอกว่า ตอนนี้เกษตรกรเราหันมาพึ่งนวัตกรรมใหม่ก็คือการนำสารเคมีไปใช้ในการเกษตร น้ำที่นำไปรดผักก็ได้จากลำห้วยสำราญจากนั้นก็ชะล้างไหลกลับลงสู่ห้วยสำราญอีกครั้ง วงเสวนาเราจึงต้องหาคำตอบให้ได้ว่าห้วยสำราญจะอยู่ได้อย่างไร ทำอย่างไรที่จะไม่ให้ห้วยสำราญร้องไห้ เพราะห้วยสำราญไม่ได้ใช้เฉพาะทำการเกษตร หลายพื้นที่ก็สูบน้ำจากห้วยสำราญไปใช้ในการทำน้ำประปาอุปโภคบริโภค เราจึงต้องมาคุยกันให้ได้ข้อสรุปว่าห้วยสำราญจะต้องปลอดภัย ทั้งผู้ที่อยู่บนน้ำ กลางน้ำและปลายน้ำ หรือปากโพธิ์ ที่ ต.โพธิ์ อ.เมืองศรีสะเกษ คือจะไหลลงแม่น้ำมูลตรงจุดนี้ นั้นหมายความว่าถ้าห้วยสำราญไม่สะอาด ไม่ว่าคนที่อยู่ตามลุ่มน้ำห้วยสำราญ ลุ่มน้ำมูลจากศรีสะเกษไปจนถึงอุบลฯก็จะได้รับผลกระทบทั้งหมด

บริเวณจัดงาน เรียกว่า **สามเหลี่ยมคลองสำโรง** ซึ่งจะติดกับลำน้ำห้วยสำราญ ในเขต ต.ศรีสำราญ อ.วังหิน อีกฟากหนึ่งของลำน้ำจะเป็น ต.สำโรงปราสาท อ.ปรางค์กู่ อีกฟากน้ำด้านหนึ่งจะเป็น ต.สำโรงตาเจ็น อ.ชนันท์ ซึ่งวิถีวัฒนธรรมของทั้งสามพื้นที่นี้จะค่อนข้างที่จะแตกต่างกัน เรื่องของการอยู่การกิน แต่สิ่งหนึ่งที่เหมือนกันคือพวกเขาจะมีอยู่ 4 ต.เหมือนกัน คือ ดินดี น้ำดี คนดี แล้วผลผลิตที่ออกมาจึงดีด้วย ซึ่งการจัดงานครั้งนี้เพื่อต้องการให้เราหันกลับมามองที่ตัวเองว่าเราพร้อมจะเป็นคนดีหรือยัง ประธานลุ่มน้ำห้วยสำราญ กล่าวทิ้งท้าย

การผนึกกำลังกันของคนลุ่มน้ำห้วยสำราญ โดยมีอบจ.ศรีสะเกษเป็นหัวเรือใหญ่ ถือเป็นตัวอย่างที่ดีให้กับลุ่มน้ำอื่นๆ เพราะคงไม่ใช่แต่ห้วยสำราญที่กำลังร้องไห้ ลุ่มน้ำสายอื่นไม่ว่าเล็กหรือ

ใหญ่ โดยเฉพาะแม่น้ำสายหลักของคนอีสานคือแม่น้ำชี แม่น้ำมูล ที่กำลังถูกทำลายระบบนิเวศริมฝั่งอย่างหนักในขณะนี้คงกำลังชอกช้ำระกำใจ สะอื้นไห้เหมือนเดียวกัน...

พื้นที่ศรีสะเกษเล็งรูปแบบ

ชาวสวนวออุทการช่วยเจาะบ่อบาดาล

เมื่อวันที่ 7 มีนาคม 2559 ที่ผ่านมาผู้สื่อข่าวเดินทางไปที่สวนพุทรา เลขที่ 97 บ้านภูมิซรอล หมู่ 13 ตำบลเสารงชัย อำเภอกันทรลักษ์ จังหวัดศรีสะเกษ หลังจากที่ได้รับทราบว่า ที่สวนแห่งนี้กำลังมีปัญหาจากการขาดแคลนน้ำ หลังจากตัดกิ่งและลำต้นพุทราออก เหลือแต่ตอ ให้ต้นพุทราแตกกิ่งก้านออกใหม่ เพื่อจะได้ออกลูกออกผลผลิตใหม่ โดยหลังจากที่ตัดกิ่งก้านออกแล้ว เจ้าของต้องรดน้ำให้โคนต้นชุ่มน้ำไว้ตลอด เพื่อต้นจะได้แตกกิ่งก้านออกดอกออกผลรวดเร็ว ได้ผลผลิตดี

นางสมสนิธ ประคองกลาง อายุ 73 ปี เจ้าของสวนเล่าว่า ตนยึดอาชีพปลูกพุทรามานานกว่าสิบปี ในเนื้อที่ 4 ไร่ มีต้นพุทรา 300 ต้น หลังจากเก็บพุทราหมดคือประมาณสิ้นเดือนธันวาคม ก็จะมีการตัดต้น กิ่งก้านทิ้งปล่อยให้แตกกิ่งก้านใหม่ ก็เหมือนกับปลูกต้นใหม่ ซึ่งพอตัดกิ่งก้านออกแล้วต้องบำรุงต้นคือรดน้ำให้ชุ่มชื้นตลอด ถ้าปล่อยให้แห้งกิ่งก้านก็จะงอกช้า ผลผลิตก็จะไม่ดี

นางสมสนิธ เล่าต่อไปว่า ปีนี้ตนตัดกิ่งต้นพุทราเมื่อวันที่ 22-25 มกราคม 2559 ในสวนมีบ่อน้ำอยู่ 2 บ่อ ไร่ใช้สูบน้ำมารดต้นพุทรา ทุกปีฝนตกดีน้ำเต็มบ่อ ก็ใช้รดต้นพุทราและต้นไม้อื่นได้ตลอดทั้งปี แต่ฤดูฝนของปีที่ผ่านมา ฝนตกน้อยฝนหายไปเร็วมาก น้ำไม่เต็มบ่อ สูบน้ำมารดสวนพุทราไม่นานน้ำก็ลดลงอย่างรวดเร็ว ในเดือนเมษายนนี้ถ้าฝนไม่ตกลงมาน้ำจะหมดบ่ออย่างแน่นอน ตอนนี้ต้องใช้น้ำอย่างประหยัด ใช้รดต้นพุทรา

อย่างเดียว ต้นมะม่วงและต้นไม้อื่นต้องปล่อยให้ตามธรรมชาติ เมื่อน้ำหมดไม่มีน้ำรด ต้นพุทราจะไม่เติบโต ไม่ออกดอกออกผล จะเกิดความเสียหายตนต้องขาดรายได้อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้แน่ในปีนี้

“ตนเคยทำเรื่องขอเจาะบ่อบาดาลไปที่จังหวัดศรีสะเกษ โดยทำเรื่องขอผ่านไปองค์การบริหารส่วนตำบลเสารงชัย เพื่อให้ประสานเรื่องให้ ทำเรื่องไปสองครั้งแล้วแต่ก็ยังไม่มีความคืบหน้า ถ้าตนได้รับการช่วยเหลือเจาะบ่อบาดาลให้ 2 บ่อ โดยเจาะอยู่กลางแปลงพุทราแล้วจะสะดวกขึ้น เชื่อว่าจะไม่มีปัญหาการขาดแคลนน้ำอีกต่อไป” นางสมสนิธ กล่าว.

เขมเบอร์รี่ หลงเสน่ห์สาวกัมพูชา ทำเกษตรอินทรีย์ยึดวิถีพอเพียง

เวลา 15.00 น. วันที่ 7 มี.ค. 59 ที่บ้านเลขที่ 103 บ้านโนนสำราญ หมู่ 11 ต.สังเม็ก อ.กันทรลักษ์ จ.ศรีสะเกษ ผู้สื่อข่าวได้พบกับนางบัวลดดา ศรศรี เบิร์ก อายุ 38 ปี เจ้าของบ้านพร้อมด้วยมิสเตอร์ สเวน เบิร์ก (Svein Berg) อายุ 43 ปี สามีนอร์เวย์ที่แต่งงานอยู่กินด้วยกันมาได้ สี่ปี ทั้งสองคนช่วยกันทำการเกษตรอินทรีย์ไม่ใช้สารเคมีเพื่อความปลอดภัยของผู้บริโภค ปลูกมะนาว 500 ต้น ปลูกกล้วยน้ำว้าไว้รอบสวนไม่ใช้สารเคมี ไม่ใส่ปุ๋ยเคมีและไม่ใช้ยาฆ่าแมลง ปลูกผักกางมุ้ง ซึ่งมีทั้งผักกาดขาวปลี ผักสลัดต้นหอม ผักชี มีเขือพวง มะเขือเทศ พริกหยวกหรือพริกหวานเพื่อไม่ให้โรคและแมลงเข้าไปรบกวนผักที่ปลูกไว้ และตามต้นมะนาวที่อยู่ในสวนยังมีมดแดงทำรังอยู่นั้นแสดงให้เห็นว่าไม่มีสารเคมีหรือสารพิษใดๆ

นางบัวลดดา ศรศรี เบิร์ก แปลคำพูดของนาย สเวน เบิร์ก สามีนอร์เวย์ว่า ในอดีตสามีนอร์เวย์อยู่บริษัทเกี่ยวกับการก่อสร้างและการจัดสวน ดูแลผู้ป่วย ทำหลายที่ ท้าวนำเที่ยวก็เคยทำมา จนกระทั่ง พ.ศ.2555 เขาได้เข้ามาท่องเที่ยวพักผ่อนในเมืองไทยโดยพักอยู่ที่กรุงเทพฯ ซึ่งตอนนั้น ตนก็ทำงานอยู่ในกรุงเทพฯ โรงแรมที่เขาพักอยู่ใกล้ที่ทำงานจึงได้พบและเห็นเขาแทบทุกวัน จึงได้รู้จักและคบหาชอบพอกัน จึงได้แต่งงานกัน และพามาเที่ยวบ้านเข้าขอบพื้นที่ดินตรงที่บ้านขอยุ่ที่นี่ทำสวนปลูกผัก

นางบัวลดดา เล่าต่ออีกว่า สามีนอร์เวย์ อยากปลูกผักไว้กินเองโดยไม่ใช้สารเคมี และอยากให้ชาวบ้านปลูกพืชผักโดยเลิกใช้สารเคมีเหมือนกัน ไม่ใช้ปุ๋ยไม่ใช้ยาฆ่าแมลง เพื่อความปลอดภัยของตัวเอง เพราะสารเคมีมีอันตรายมาก อยากให้ทุกคนได้รับประทานผักที่รู้ว่ามาจากไหนเราปลูกเองจะรู้ว่าปลอดภัย ถ้าซื้อมาจากตลาดก็ไม่รู้ว่าเขาใส่อะไรมาบ้าง

อยากให้ชาวบ้านทุกคนทำการเกษตรที่ลดต้นทุน เพราะไม่ใช้สารเคมีทำเกษตรตามแนวพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ซึ่งพระองค์ท่านได้ทรงตรัสสั่งสอนพวกเราไว้ เป็นคำสอนที่มีค่ามาก ควรยึดถือเอาปฏิบัติ” นางบัวลดดา กล่าว

ขณะที่นางสุภาวรรณ ทองปัญญา อายุ 34 ปี ซึ่งเป็นเพื่อนบ้านของนางบัวลดดา กล่าวว่า ในฐานะที่อยู่ในหมู่บ้านแห่งนี้ มาเห็นสองสามีภรรยาคนนี้ โดยเฉพาะฝ่ายสามีที่เป็นชาวต่างชาติ มาคิดปลูกผักทำการเกษตรอินทรีย์ ปลูกผักโดยไม่ใช้สารเคมี ใช้ปุ๋ยอินทรีย์บำรุงสวนผักและนำหมักสะเดาในการไล่แมลง ถือว่าเป็นเรื่องที่ดีมาก เพราะเจ้าของเอง รวมถึงผู้บริโภคทั่วไปที่มาซื้อผักจากที่นี่ไปปรับ

ประทานก็จะไม่ได้รับสารเคมีเข้าสู่ร่างกาย ไม่ต้องเสี่ยงต่อการเกิดโรค ตนคิดว่าถ้าจะปลูกผักสวนครัวไว้กินเองก็จะทำแบบนี้ ดูเขาเป็นตัวอย่าง

นายถาวร ศรศรี อายุ 31 ปี ชาวบ้านโนนสำราญ ตำบลสังเม็ก ซึ่งเป็นญาติของนางบัวลดดา กล่าวว่า เมื่อสี่ปีที่แล้ว สองสามีภรรยาคนนี้ก็กลับมาจากกรุงเทพฯ มาถึงบ้านฝ่ายสามีที่เป็นชาวต่างชาติมาเห็นที่ดินของพ่อของภรรยาที่ได้รับมรดกมาเป็นที่รกร้างว่างเปล่า ซึ่งเป็นป่าที่รกทึบ ก็มีความคิดว่าจะแผ้วถางตรงนี้ทำสวนทำไร่ ทำการเกษตร ปลูกผักสวนครัว แล้วเขาก็ลงมือทำเลย ใช้มีดถางป่าที่รกจนเตียนและปลูกผักปลอดสารพิษขึ้นมาเรื่อยๆ ก็แจกจ่ายเพื่อนบ้านและญาติพี่น้อง ตอนหลังก็ได้ขายบ้างพอได้เงินมาเป็นทุนซื้อเมล็ดพันธุ์ผักมาปลูกใหม่อีก.

โรงเรียนของท้องถิ่น

วัตถุประสงค์

เรื่องราวของมัน (สำปะหลัง)

เรื่องราวดีๆที่...ดงรักวิทยา

“โรงเรียนชายขอบ” ที่หลายคนมักกล่าวถึง หนึ่งในนั้นคงจะเป็นโรงเรียนที่อยู่ตามแนวตะเข็บชายแดนไทย-กัมพูชา อย่างโรงเรียนดงรักวิทยา ตำบลละลาวย อำเภอกันทรลักษ์ จังหวัดศรีสะเกษ สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดศรีสะเกษ ที่มีระยะทางห่างจากตัวจังหวัดศรีสะเกษ ประมาณ 84 กิโลเมตร โดยมีผู้บริหารหนุ่มไฟแรง อย่าง ผอ.สุพจน์ ดาริห์ เป็นผู้ที่อาสาเนาพาโรงเรียนแห่งนี้ให้ก้าวไปข้างหน้า ตามแนวทางการจัดการศึกษาของท้องถิ่นและการศึกษาของชาติ

แม้จะเป็นโรงเรียนที่อยู่ห่างไกล แต่สถานศึกษาแห่งนี้ก็มากด้วยความรัก ความสามัคคีของคนในชุมชน จากการทำผมมีโอกาสได้ไปสัมผัส เยี่ยมชม พูดคุยกับผู้บริหารและคณะครู ทำให้เห็นได้ว่าโรงเรียนท้องถิ่นของเรายังมี

กิจกรรมดีๆ อีกมากมาย ที่ส่งเสริมสนับสนุนให้การจัดการศึกษามีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น อย่างเช่นการปลูก“มันสำปะหลัง” ที่ให้ความหมายมากกว่าการเป็นพืชเศรษฐกิจ

ผอ.สุพจน์ เล่าด้วยความภาคภูมิใจว่า การปลูกมันสำปะหลัง บนพื้นที่กว่า 14 ไร่เศษ มันได้ก่อให้เกิดสิ่งที่ไม่เคยพบเห็นมาก่อนที่เรียกว่า “พลัง” ทั้งพลังกาย พลังใจ ของครู ผู้ปกครองและนักเรียนโรงเรียนดงรักวิทยาที่หลอมรวมพวกเขาเข้าด้วยกันจนก่อให้เกิดการเรียนรู้ การแบ่งหน้าที่ การช่วยเหลือ การเสียสละ ความรับผิดชอบ ความสามัคคี และอีกหลาย ๆ อย่างที่ไม่สามารถบรรยายได้ เพราะทุกอย่างที่กล่าวมาทั้งหมดมันได้เข้ามารวมกันอย่างไม่ได้นัดหมาย อยู่ที่แปลงปลูกมันสำปะหลัง ที่แม้แต่ความร้อนของแดดก็ไม่สามารถเผาทำลายมันลงได้เลย

นอกจากนั้นแล้ว ผอ.เล่าต่อว่า รายได้จากการขายหัวมันถือว่าเป็นผลพลอยได้ของการปลูกมันสำปะหลัง เพราะสิ่งที่เกิดขึ้นมีค่ามากกว่าเงินทอง และยังได้ตอบใจหทัยของการมี

ส่วนร่วม ซึ่งถือว่าเป็นอีกหนึ่งแนวทางในการพัฒนาจัดการศึกษา นอกจากนั้นยังได้ส่งเสริมให้นักเรียนได้เล็งเห็นถึงความสำคัญและมีความสอดคล้องกับอาชีพในท้องถิ่น ที่ทุกคนที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาในโรงเรียนได้รวมเป็นหนึ่งเดียว เป็นพลังในการผลักดันให้การจัดการศึกษาให้ก้าวไปข้างหน้าอย่างภาคภูมิใจ ของทุก ๆ คนใน “ดงรักวิทยา”

การปลูกมันสำปะหลังในพื้นที่ว่างเปล่าของโรงเรียนอาจเป็นกิจกรรมเล็ก ๆ แต่ยิ่งใหญ่ด้วยพลังที่ผู้บริหาร ครู ผู้ปกครอง และนักเรียน ได้ร่วมกันทำ ร่วมกันสร้าง ร่วมกันพัฒนา นับว่าเป็นอีกหนึ่งแนวทางในการมีส่วนร่วมของทุกคนในการพัฒนาการศึกษา ดังนั้นพวกเราจึงต้องคิดเสมอว่า เขานั้นแหละจะเป็นคนเลือกและพัฒนาท้องถิ่นของเขาเอง...

บทความพิเศษ

มาริสสา พละสุรย์

ป.1 อ่านออกเขียนได้...

ทุกครั้งทีออกนิเทศการจัดการเรียนการสอนของครูในเรื่องการสอนให้นักเรียนชั้นป.1 อ่านออกเขียนได้ เพื่อตอบสนองนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการในยุครัฐบาล คสช. ที่กำหนดว่านักเรียนป.1 ต้องอ่านออกเขียนได้ 100% ในปีการศึกษา 2558 จะพบเจอแววตาอันละห้อยของเด็กหญิงเด็กชายบางคนที่ยังอ่านเขียนไม่ทันเพื่อน

เด็กกลุ่มนั้นจะยืนห่าง ๆ ไม่กล้ามาใกล้กลัวถูกเรียกให้อ่านหนังสือให้ฟัง แต่ถ้าเราเรียกจริง ๆ แกก็จะเข้ามาหาพร้อมหนังสือแบบเรียนภาษาไทย และเลือกที่จะเปิดหน้าหนังสือที่อยากอ่านด้วยตัวเอง โดยไม่ให้เราเลือกให้ แน่نونว่าแกจะเลือกหน้าที่มีรูปภาพประกอบคำอ่าน เวลาอ่านก็จะชี้ไปที่รูป และอ่านไม่ผิดเลยสักคำ แต่ถ้าเราเลือกเปิดไปหน้าที่มีแต่ตัวอักษรที่เรียงคำเรียงประโยคโดยไม่มีรูปภาพเลย...สิ่งที่เราเห็นคือความเขิน และความพยายามในการสะกดที่แสนจะซ้ำมากกว่าจะได้แต่ละคำ ถ้าเป็นคำที่ไม่มีความสับสนก็พอจะอ่านได้ แต่ถ้ามีตัวสะกดและมีรูปวรรณยุกต์ยิ่งเขินกริบไปเลย เมื่อเกิดปัญหาเช่นนี้แล้ว เราจะช่วยเด็ก ๆ เหล่านั้นให้อ่านหนังสือได้อย่างไร...

ปัญหาของการอ่านหนังสือไม่ออก เขียนไม่ได้หรืออ่านได้ช้ามาจากหลายสาเหตุด้วยกัน เริ่มตั้งแต่ครอบครัว ที่เมื่อก่อนพ่อแม่เป็นครูสอนพูด อ่าน เขียน คนแรกของลูก แต่ปัจจุบันนั้นพ่อแม่ไม่มีเวลามัวแต่ทำงานหนักหามรุ่งหามค่ำ แล้วปล่อยลูกไว้กับปู่ ย่า ตา ยาย ที่ส่วนใหญ่อ่านหนังสือไม่ออก (มีจำนวนมากในครอบครัวชนบท) จึงสอนให้เด็ก ๆ อ่านไม่ได้ หรือบางทีพ่อแม่เองก็อ่านหนังสือไม่ออก ตัวเด็กเองก็ถือว่าเป็นอีกหนึ่งปัญหา เพราะระดับสติปัญญาที่เรียนรู้ได้เข้าสู่ภาวะการบริโภคที่ไม่ถูกหลักโภชนาการ หรือเกิดจากพ่อแม่วัยรุ่นที่ตั้งท้องก่อนวัยอันควร และใช้สารเสพติดระหว่างตั้งท้อง... กรณีเช่นนี้พบมากขึ้นในปัจจุบัน ด้วยปัญหาที่เกิดขึ้นนี้เองจึงยังมีความหวังอยู่ว่าทางโรงเรียนจะช่วยแก้ปัญหาและพัฒนาเด็ก ๆ ให้สามารถอ่านออกเขียนได้ และผู้ปกครองก็ตั้งความหวังไว้เช่นนั้น จึงมอบลูกให้เป็นหน้าที่สอนให้โรงเรียนเป็นหลัก... แต่โรงเรียนก็โชคชะตาไม่มีปัญหาเห็นได้จากครูหลายคนที่ไม่เก่งในภาษาไทยในด้านการอ่าน ออกเสียง เขียน ได้ มาสอนเด็กป.1 เพราะหลายโรงเรียนขาดแคลนครู จึงไม่สามารถจัดวางครูที่จะสอนการปูพื้นฐานการอ่านการเขียน ที่ถือว่าเป็นหัวใจสำคัญก่อนที่จะจัดการเรียนรู้ในสาระวิชาอื่น ๆ ของเด็กป.1 ได้อย่างเหมาะสม

ปัญหาจากผู้บริหารอาจจะมาทับถมอีก เพราะหากผู้บริหารไม่ให้ความสำคัญ ไม่สนใจ เอาแต่ทิ้งโรงเรียนไปราชการ ไปประชุม หรืออื่น ๆ ไม่มีใคร

ไมซีเรื่องยาก

นิเทศติดตามที่จะตรวจสอบ กระตุ้น หรือให้คำปรึกษาแนะนำกับครู ถ้าเจอปัญหาเหล่านี้แล้วเด็กยังสามารถอ่านหนังสือออก เขียนหนังสือได้ ก็ถือว่าเด็กอัจฉริยะแล้ว แต่กับโรงเรียนบ้านนอกแล้ว มีน้อยเหลือเกินที่จะอ่านออกเขียนได้โดยครูไม่สอนไม่ฝึก ดังนั้นครูจะต้องหาคำตอบว่า เหตุใดเด็ก ๆ จึงอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้? เมื่อสอนไปแล้วยังไม่เกิดการพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงปัญหาอยู่ที่เด็กหรือครู... ครูสอนอ่านแบบผิดวิธีหรือเปล่า อย่างเช่นการสอนอ่านแบบให้เด็ก ๆ ท่อง จำภาพจำคำ จำประโยค ท่องจำเหมือนบทร้อยกรอง หรือคำคล้องจอง เพราะพอให้อ่านประโยคก็อ่านไม่ได้ เมื่ออ่านไม่ออกก็ยอมเขียนตามคำบอกไม่ได้เพราะเด็ก ๆ สะกดคำไม่เป็น

บทบาทหน้าที่ของ... องค์การบริหารส่วนจังหวัด

องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) คือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีขนาดใหญ่ที่สุดของประเทศไทย มีจังหวัดละหนึ่งแห่งยกเว้นกรุงเทพมหานครซึ่งเป็นการปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบพิเศษ องค์การบริหารส่วนจังหวัด มีเขตพื้นที่รับผิดชอบครอบคลุมทั้งจังหวัด จัดตั้งขึ้นเพื่อบริการสาธารณประโยชน์ในเขตจังหวัด ตลอดทั้งช่วยเหลือพัฒนางานของเทศบาลและ อบต. รวมทั้งการประสานแผนพัฒนาท้องถิ่นเพื่อไม่ให้งานซ้ำซ้อน

การจัดรูปแบบขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ซึ่งเป็นการปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบหนึ่ง ที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน ได้มีการปรับปรุงแก้ไขและวิวัฒนาการตามลำดับ โดยจัดให้มีสภาจังหวัดขึ้นเป็นครั้งแรกในปี พ.ศ. 2476 ตามความในพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล พ.ศ. 2476 ฐานะของสภาจังหวัด ขณะนั้น มีลักษณะเป็นองค์กรแทนประชาชน ทำหน้าที่ให้คำปรึกษาหารือและแนะนำคณะกรรมการจังหวัด ยังมีได้มีฐานะเป็นนิติบุคคลที่แยกต่างหากจากราชการบริหารส่วนภูมิภาคหรือเป็นหน่วยงานการปกครองส่วนท้องถิ่นตามกฎหมาย ต่อมาในปี พ.ศ. 2481 ได้มีการตราพระราชบัญญัติสภาจังหวัด พ.ศ.2481 โดยมีความประสงค์ที่จะแยกกฎหมายเกี่ยวกับสภาจังหวัดไว้โดยเฉพาะ

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติฯ นั้น ยังมีได้มีการเปลี่ยนแปลงฐานะและบทบาทของสภาจังหวัดไปจากเดิม กล่าวคือ สภาจังหวัดยังคงทำหน้าที่เป็นสภาที่ปรึกษาของคณะกรรมการจังหวัดเท่านั้น จนกระทั่งได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2495 ที่กำหนดให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นหัวหน้าปกครองบังคับบัญชาข้าราชการ และรับผิดชอบบริหารราชการส่วนจังหวัดของกระทรวง ทบวง กรมต่าง ๆ โดยตรงแทนคณะกรรมการจังหวัดเดิม โดยผลแห่งพระราชบัญญัติฯ นี้ ทำให้สภาจังหวัดมีฐานะเป็นสภาที่ปรึกษาของผู้ว่าราชการจังหวัด

เนื่องจากบทบาทและการดำเนินงานของสภาจังหวัดในฐานะที่ปรึกษา ซึ่งคอยให้คำแนะนำและควบคุมดูแลการปฏิบัติงานของจังหวัด ไม่สู้จะได้ผลสมตามความมุ่งหมายเท่าใดนัก จึงทำให้เกิดแนวคิดที่จะปรับปรุงบทบาทของสภาจังหวัด ให้มีประสิทธิภาพโดยให้ประชาชนได้เข้ามามีส่วนในการปกครองตนเองยิ่งขึ้น ในปี พ.ศ. 2498 อันมีผลให้เกิด องค์การบริหารส่วนจังหวัดขึ้นตามกฎหมาย โดยมีฐานะเป็นนิติบุคคล แยกจากจังหวัดในฐานะที่เป็นราชการบริหารราชการส่วนภูมิภาค ต่อมาได้มีการประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 218 ลงวันที่ 29 กันยายน 2515 ซึ่งเป็นกฎหมายแม่บทว่าด้วยการจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน กำหนดให้องค์การ

บริหารส่วนจังหวัดมีฐานะเป็นหน่วยการปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบหนึ่ง อำนาจหน้าที่

- องค์การบริหารส่วนจังหวัดมีหน้าที่พัฒนาจังหวัด ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม การศึกษา สาธารณสุข การอาชีพ สาธารณูปโภคต่าง เช่น
1. จัดสร้างระบบสาธารณูปโภคที่เทศบาลและ อบต. ทำไม่ได้ เพราะขาดงบประมาณ เช่น สร้างบ่อบำบัดน้ำเสีย
 2. จัดทำโครงการที่เกี่ยวข้องทั้งเทศบาลและ อบต. เช่น การก่อสร้างถนนสายหลัก
 3. การป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย เช่น จัดรถบรรทุกน้ำ ช่วยเหลือพื้นที่แห้งแล้ง
 4. การใช้ที่ดินเพื่อประโยชน์ของท้องถิ่น เช่น จัดให้มีสถานที่พักผ่อน สวนสาธารณะ
 5. การบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งจาริตประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่น

การเลือกตั้งผู้แทนขององค์การบริหารส่วนจังหวัด

ประชาชนในแต่ละจังหวัดสามารถเลือกตัวแทนเข้ามาบริหาร อบจ. ได้โดยตรงโดยการเลือกตั้งนายก อบจ. และสมาชิกสภา อบจ. การเลือกตั้งนายก อบจ. ถือเขตจังหวัดเป็นเขตเลือกตั้ง ผู้มีสิทธิเลือกตั้งออกเสียงลงคะแนนเลือกผู้สมัครนายก อบจ. ได้ 1 คน

การเลือกตั้งสมาชิกสภา อบจ. ถือเขตอำเภอเป็นเขตเลือกตั้ง อำเภอที่มีสมาชิกสภา อบจ. ได้มากกว่า ๑ คน จะแบ่งเขตอำเภอเป็นเขตเลือกตั้งเท่าจำนวนสมาชิกสภา อบจ. ที่มีในอำเภอนั้น ผู้มีสิทธิเลือกตั้งออกเสียงลงคะแนนเลือกผู้สมัครได้เขตเลือกตั้งละ 1 คน ส่วน นายกององค์การบริหารส่วนจังหวัด ทำหน้าที่ควบคุมและรับผิดชอบบริหารกิจการของ อบจ. ที่มีปลัด อบจ. เป็นหัวหน้า พนักงานทั้งหมดใน อบจ. และนายก อบจ. แต่งตั้งรองนายกซึ่งมีชื่อสมาชิกสภา อบจ. เป็นผู้ช่วย เหลือในการบริหารงาน มีวาระการทำงานคราวละ ๔ ปี

สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด

สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือ สมาชิกสภา อบจ. หรือเรียกย่อ ๆ ว่า ส.อบจ. มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน มีวาระการทำงานคราวละ 4 ปี มีหน้าที่ดังนี้

1. พิจารณาและออกกฎหมายของ อบจ. เรียกว่า "ข้อบัญญัติ อบจ." เช่น การจัดเก็บภาษีน้ำมันและยาสูบ

2. ตรวจสอบควบคุมการบริหาร อบจ. เช่น ตรวจสอบการใช้เงินในโครงการต่าง ๆ ให้ความเห็นชอบแผนพัฒนาจังหวัดโดยรวมจากแผนของทั้งเทศบาลและ อบต. เช่น การสร้างถนน
3. ให้ความเห็นชอบงบประมาณรายจ่ายประจำปีซึ่งมาจากภาษีของประชาชน ทั้งภาษีทางตรงที่ อบจ. จัดเก็บ เช่น ภาษีโรงเรือนและที่ดิน หรือภาษีทางอ้อม เช่น จากการค้าซื้อสินค้า โดยนำส่วนที่เป็นภาษีกลับคืนมาพัฒนาท้องถิ่น

ผู้บริหารขององค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือ ผู้บริหารท้องถิ่น เราเรียกว่า นายกององค์การบริหารส่วนจังหวัด ซึ่งมีที่มาจากการเลือกตั้งผู้บริหารท้องถิ่นโดยตรง

แผนพัฒนา อบจ. Development plan

กองช่างลุย ซ่อม สร้าง ปรับปรุงผิวถนน ในความรับผิดชอบ อบจ.

นายชัชฌพงษ์ รตนะกมลเศรษฐ์ สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดศรีสะเกษ เขตอำเภอปรางค์กู่เขต 1 ได้ลงพื้นที่ตรวจเยี่ยมการดำเนินงานตามแผนปฏิบัติงานซ่อมบำรุงผิวถนนที่อยู่ในความรับผิดชอบของ องค์การบริหารส่วนจังหวัดศรีสะเกษ ประจำปีงบประมาณ 2559 และได้กล่าวขอบคุณ นายวิฑิต ไตรสรณกุล นายกองการบริหารส่วนจังหวัดศรีสะเกษ ที่เห็นความสำคัญและอนุมัติโครงการดังกล่าวเพื่อดูแลอำนวยความสะดวกแก่พี่น้องชาวอำเภอปรางค์กู่ ซึ่งขณะนี้ได้เริ่มดำเนินการเกรดปรับปรุงผิวจราจรถนนชนบทในเขตพื้นที่รับผิดชอบของอำเภอปรางค์กู่เขต 1 จำนวน 7 เส้นทาง รวมระยะทาง 15 กม.

ขอบคุณภาพจาก Fb : Tontarn Fanpalm

โตฟ้าตรีสะเกษ

บุณิกา กวีชาติ

อยากเห็น

ศรีสะเกษ...

ในมุมนี้บ้าง

ช่วงเวลาที่ร้อนอบอ้าวในเดือนมีนาคม - เมษายน ผู้คนส่วนใหญ่ต่างต้องการบรรยากาศที่เย็นสบายมีลมพัดแผ่วเบาให้คลายร้อน โดยจะเลือกไปเที่ยวน้ำตก ทะเล สวนน้ำ และห้างสรรพสินค้าใกล้บ้าน เป็นต้น บางคนเลือกเปิดแอร์เย็นฉ่ำที่บ้านเพื่อคลายร้อนแน่นอนว่าวิธีการดับร้อนต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนแล้วเป็นการแก้ปัญหาที่ปลายเหตุ และคงไม่ต่างจากการขายผ้าเอาหน้ารอดเพื่อบรรเทาอาการร้อนอบอ้าวของคนและตอบสนองความต้องการบางอย่างเพียงเท่านั้น ก็สุดแล้วแต่วิธีการของใครจะคิดได้เนอะครับ...

วันนี้เป็นวันที่ผมมีความสุขอีกวันหนึ่งที่ได้เปิดวิทยุฟังเพลงและทำงานไปด้วยโดยไม่รู้สึกละเลยว่าสุนทรีภาพของการฟังเพลงจะลดน้อยลง ระหว่างที่ทำงานไปด้วยนั้นบทเพลง "ต้นไม้ของพ่อ" ก็ดังขึ้นมา และตลอด 4 นาทีของการฟังเพลงทำให้ผมมองเห็นถึงคุณค่าของต้นไม้เป็นอย่างมากเพราะโดยส่วนตัวก็เป็นคนที่รักและชอบการปลูกต้นไม้เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว เพลง "ต้นไม้ของพ่อ" แต่งขึ้นเพื่อร่วมเฉลิมพระเกียรติแด่ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ เนื่องในงานฉลองสิริราชสมบัติครบ 50 ปี พุทธศักราช 2533 แต่งโดย นิตินพงษ์ ห่อนาค เรียบเรียงโดย อภิชาติ เย็นพูนสุข และขับร้องโดย ธงไชย แมคอินไตย์ มีเนื้อเพลงดังนี้

"นานมาแล้ว พ่อได้ปลูกต้นไม้ไว้ให้เรา เพื่อวันหนึ่งจะบังลมหนาวและคอยเป็นร่มเงาปลูกไว้ให้พวกเราทุกคน พ่อใช้เหงื่อแทนน้ำรดลงไปเพื่อให้ผลิดอกใบออกผล ให้เราทุกคนเติบโตอย่างร่มเย็นในบ้านเรา ผ่านมาแล้วห้าสิบปีต้นไม้ที่นั่นสูงใหญ่ลมแรงเท่าใดก็บรรเทาออกผลให้เก็บกินแต่ก็ใบเพื่อให้ร่มเงาคอยดูแลเราให้เรายังมีวันนี้ต่อไป

จนวันนี้ได้เงาแห่งต้นไม้ต้นใหญ่ ลูกได้อยู่ได้คอยอาศัยแผ่นดินอันกว้างไกล แต่เหมือนว่าหัวใจพ่อกว้างกว่า ลูกที่เกิดตราบนี้มันยังอยู่และยังอยู่เพื่อคอยรักษารวมใจเข้ามาจะมีเพียงสัญญาในหัวใจ

จากวันนี้สักหมื่นปีต้นไม้ที่พ่อปลูก ต้องสวยต้องงดงามและยิ่งใหญ่ สืบสานและติดตามจากรอยที่พ่อตั้งใจ เหงื่อเราจะเทไปให้ต้นไม้ของพ่ออย่างงดงาม

จากวันนี้สักหมื่นปีต้นไม้ที่พ่อปลูก ต้องสวยต้องงดงามและยิ่งใหญ่ สืบสานและติดตามจากรอยที่พ่อตั้งใจ เหงื่อเราจะเทไปจากหัวใจ เหงื่อเราจะเทไป ให้ต้นไม้ของพ่อ ยิ่งงดงาม"

ประเทศไทยเปรียบเสมือนต้นไม้ ส่วนพ่อก็เปรียบเสมือนพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวของเรา ที่ทรงห่วงใยบำรุงรักษาต้นไม้ด้วยน้ำพระทัยจนเติบโตสูงใหญ่ และตลอดระยะเวลา 50 ปี ต้นไม้ต้นนี้ได้ออกดอกออกผลให้ร่มเงาและใช้ประโยชน์ต่าง ๆ มากมาย ช่วงท่อนสุดท้ายของเพลงได้กล่าวถึงความจงรักภักดีของพสกนิกรชาวไทยที่มีต่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวไว้ว่า ต้นไม้ของพ่อต้นนี้เราจะช่วยกันรักษาให้ยิ่งใหญ่และยังคงเติบโตต่อไป

เพลงต้นไม้ของพ่อท่อนนี้ครับน่าสนใจในมุมที่ว่า "พ่อได้ปลูกต้นไม้ไว้ให้เรา...ผ่านมาแล้วห้าสิบปีต้นไม้ที่นั่นสูงใหญ่...ออกผลให้เก็บกินแต่ก็ใบเพื่อให้ร่มเงา" จากท่อนเพลงที่ผมหยิบขึ้นมาสามประโยคจะเห็นรอยต่อที่เป็นลึกลับซอวที่สามารถจินตนาการได้เลยว่าอนาคตจะเกิดอะไรขึ้น ผมจึงขอยกตัวอย่างให้เห็นชัด ๆ คือ มีการปลูกต้นไม้ มีการดูแลที่ดีทำให้ต้นไม้เติบโตและมีผลผลิตได้รับประโยชน์จากต้นไม้ที่เราปลูกอย่างน้อยที่สุดต้นไม้ก็ให้ร่มเงากับเรา

ผมจึงอยากให้ทุกท่านลองมองถึงอนาคตข้างหน้าว่าจะเกิดอะไรขึ้นหากทุก ๆ ปีเราปลูกต้นไม้คนละต้น โดยจังหวัดศรีสะเกษของเรามีประชากรประมาณ 1,331,622 คน (<http://sisaket.kapook.com/>) นั่นหมายความว่าเราจะมีต้นไม้ไม่ต่ำกว่า 1,331,622 ต้น / ปี หากผ่านไป 50 ปี จังหวัดศรีสะเกษเราจะเป็นอย่างไร? ผมจึงอยากให้ทุกคนช่วยกันปลูกต้นไม้อย่างน้อยปีละต้น เพราะผมอยากเห็นศรีสะเกษในมุมนี้บ้าง... ศรีสะเกษคงเป็นจังหวัดที่เขียวชะอุ่มและสดชื่นเป็นที่สุดเป็นแน่

ข่าว ปลา อาหาร

เบ๊ตัง กรึบยอ

ธรรมชาติพยากรณ์

ในอดีตผมไม่เข้าใจว่า ทำไมมะม่วงที่แสนเปรี้ยว ถึงมีรสชาติหวานมากในตอนที่สุด คำถามนี้ กระจางในตอนที่ได้มีโอกาสไปอบรมนักสื่อความหมายธรรมชาติ ที่น้ำตกขันตาเถรชลบุรี เมื่อปี 2539 เหตุผลก็เพราะการขยายพันธุ์ต้นไม้มีหลายแบบ สำหรับผลไม้ที่เมล็ดภายในยังไม่แก่เต็มที่ ต้องสร้างรสเปรี้ยวสุด ๆ เพื่อป้องกันตนเองไม่ให้มีใครมากิน ครั้นพอเมล็ดอ่อนมีเปลือกป้องกันตนเองเต็มที่แล้ว ก็จะส่งกลิ่นหอมหวานไปทั่วป่าเชื้อเชิญ ลิง ค่าง บ่าง ชะนี ผลไม้สุกที่หล่นจากต้นก็ให้แก๊ง กวางมากิน และเอาเมล็ดไปทิ้งไกล ๆ เป็นการขยายพันธุ์พืชให้อยู่คู่โลก

หน้าร้อนปีนี้อุณหภูมิต่ำประเทศไทยหลายที่สูญหายไปถึง 44 องศาเซลเซียส รหัสธรรมชาติที่ช่วยให้เราพยากรณ์อากาศได้อย่างคร่าว ๆ คือ การออกดอกของต้นคูณ ต้นหางนกยูง ต้นสะแบง ต้นไม้เหล่านี้ออกดอกงามสะพรั่ง แต่ยังไม่ทิ้งใบ ซึ่งเป็นสัญญาณว่าหน้าฝนปีนี้จะมาไว และฝนจะตกเยอะพอสมควร แต่มากน้อยขนาดไหนต้องดูพยากรณ์ลม และความกดอากาศจากกรมอุตุนิยมวิทยาควบคู่ไปด้วย ส่วนพืชอีกชนิดหนึ่งที่สามารถทำนายได้อย่างแม่นยำพอสมควรคือการออกดอกของ หล่ียงวงช้าง สำหรับปีนี้ดอกงวงช้างออกดอกยาวมาก เมื่อเทียบกับปีก่อนในพื้นที่ศรีสะเกษจะไม่ยาวขนาดนี้ ซึ่งน่าจะยาวกว่าหกนิ้วแน่นอน เป็นสัญญาณที่ช่วยเน้นย้ำว่าน่าจะเยอะแน่ๆสำหรับพื้นที่นั้น ๆ อีกทั้งปีนี้ดอกสะแบงออกดอกสองชุด และในขณะที่ออกดอกใบยังคงเต็มต้นอยู่เช่นเดิม ปลาทั้งที่อยู่ในแม่น้ำ และอยู่ในบ่อเลี้ยง ก็สามารถทำให้เราพยากรณ์สภาพอากาศได้พอสมควร เพราะปลา หลากชนิดจะ วางไข่ในฤดูฝน ธรรมชาติของเขา ต้องรอน้ำใหม่และอาหารที่ไหลมาจากฝั่ง พร้อมกับน้ำฝน ไข่ปลาจะเต็มท้องอย่างปลาหมอ ที่จับได้จากแม่น้ำมูล ไข่แก่เต็มท้อง พร้อมทั้งวางไข่รับฝนในฤดูกาลนี้ ไม่เฉพาะปลาหมอ ปลาชนิดหลายชนิด ไข่ก็เต็มท้อง รอรับฝนใหม่

นอกจากนี้ไส้เดือนก็เป็นสิ่งมีชีวิตอีกชนิดหนึ่ง ที่สามารถบอกรหัสธรรมชาติได้เพราะ ไส้เดือนอาศัยอยู่บริเวณดินชั้นบน และเป็นสิ่งที่บอก ความสมบูรณ์ของดินได้ดีอีกด้วย โดยความชื้นในชั้นดินจะเป็นปัจจัยหลักในการดำรงชีวิตของไส้เดือนแต่ในบางครั้งเมื่อใกล้เข้าฤดูแล้ง น้ำหรือความชื้นที่เคยอยู่ในดินอาจเหือดหายไปอย่างรวดเร็ว ไส้เดือนซึ่งอาศัยอยู่ในดินจะได้รับผลกระทบเป็นกลุ่มแรกๆ ความชื้นที่หายไปทำให้ไส้เดือนต้องดิ้นรนอพยพไปหาพื้นดินแห่งใหม่ จึงเกิดปรากฏการณ์ที่ไส้เดือนขึ้นมาสู่ผิวดินจำนวนมาก หลายตัวที่ไม่สามารถไปหาดินแหล่งใหม่ได้ทันต้องแห้งตายอยู่บนผิวดิน และหลังจากเกิดปรากฏการณ์ไส้เดือนอพยพ พื้นที่บริเวณดังกล่าวจะต้องเผชิญกับภัยแล้ง ขาดแคลนน้ำ ดังนั้นการอพยพของไส้เดือนจึงเป็นเหมือนการเตือนให้มนุษย์รู้ว่าภัยแล้งกำลังใกล้เข้ามา และหาแนวทางตั้งรับกับภัยแล้งที่จะเกิดขึ้นได้ ธรรมชาติจะมีความสมดุลอยู่เสมอ ถ้าสิ่งมีชีวิต ชนิดหนึ่งสูญหายจากโลกเราไป จะมีสิ่งมีชีวิตอีกนับสิบหายไปด้วย ธรรมชาติจะส่งสัญญาณมาสอนเรา เตือนเราอยู่เสมอ เพียงแค่หยุดคิด พิจารณาถึงสัญญาณที่ธรรมชาติคอยย้ำเตือน ก็จะทำให้เราเตรียมตัวรับกับการเปลี่ยนแปลงที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคตอันใกล้นี้ได้เป็นอย่างดี...

บทความพิเศษ

อันัน ชูสกุล

ตลาดนัดสีเขียว

ตลาดนัดสีเขียวคือเครื่องมือสำคัญ เพราะเป็นตลาดสินค้าเกษตรอินทรีย์ที่ถูกนำร่องและทดลองตั้งขึ้นในหลายพื้นที่ เช่น สงขลา เชียงใหม่ ขอนแก่น มหาสารคาม สุรินทร์ ยโสธร โดยส่วนใหญ่จะตั้งอยู่ในพื้นที่สาธารณะของเมือง เพราะเราคำนึงว่า ยังมีผู้บริโภคจำนวนมากที่ต้องการซื้อสินค้าเกษตรอินทรีย์แต่ไม่สามารถเข้าถึงได้ และสินค้าเกษตรอินทรีย์ก็มีราคาแพง ในขณะที่เดียวกัน ผู้ผลิตเมื่อผลิตแล้วไม่มีที่ขายจึงต้องมาตั้งขายบริเวณหน้าที่ว่าการอำเภอ สนามหน้าองค์การบริหารส่วนจังหวัด หอนาฬิกา และสวนสาธารณะ

เมื่อพูดถึงระบบความสัมพันธ์ที่เรียกว่า "ตลาด" ในสำนึกของชนชั้นชาวนานั้นหมายถึงที่ที่เขาเอาของไปขายในราคาที่พ่อค้ากำหนดจากการตีคุณภาพและชั่งตวงด้วยเครื่องมือของพ่อค้าเอง และเป็นที่ที่เขาไปซื้อสินค้าในราคาสินค้าที่ต่ำสุดแต่พ่อค้าจะกำหนดขึ้นมาด้วยเช่นกัน แนวความคิดของตลาดนัดสีเขียวคือการจัดตั้งพื้นที่แห่งการแลกเปลี่ยนที่เป็นธรรม กำหนดความสัมพันธ์ใหม่ระหว่างผู้ซื้อและผู้ขาย แลกเปลี่ยนเรียนรู้และซื้อขายกันโดยไม่มีพ่อค้าคนกลาง และสินค้าในตลาดแห่งนี้ต้องเป็นสินค้าเกษตรอินทรีย์และปลอดภัยพิชเท่านั้น

พื้นที่ตลาดสีเขียวจึงเหมือนองค์กรเครือข่ายหนึ่งของเกษตรกรผู้ผลิตและผู้บริโภคในเมืองซึ่งมีความต้องการบริโภคสินค้าเพื่อสุขภาพ รวมทั้งองค์กรประชาสังคมอื่น ๆ ที่มีความเชื่อความศรัทธาตรงกันที่จะสร้างให้ที่นี่ให้เป็น "พื้นที่ส่วนรวม" ที่จะแสดงออกถึงความเข้มแข็งความน่าอยู่ของบ้านเมือง ทางฝ่ายผู้ผลิตก็มีภารกิจที่แข็งแรงของตัวเอง มีระบบการรวมกลุ่มส่งเสริมและสนับสนุนกันตั้งแต่ระดับหมู่บ้าน ตำบล และเครือข่ายในระดับจังหวัด รวมทั้งระบบความสัมพันธ์กับเครือข่ายเกษตรกรในพื้นที่จังหวัดอื่น ๆ พวกเขาฉลาดที่จะประสานความร่วมมือจากองค์กรท้องถิ่นอย่าง อบต. อบจ. เป็นต้น ในการสนับสนุนกระบวนการเรียนรู้และกระบวนการผลิต ในการดำเนินการตลาดนัดสีเขียว

เกษตรกรที่รวบรวมผลผลิตของตนและเพื่อนบ้านมาวางขาย ก็เป็นสมาชิกของกลุ่มผู้ค้าที่จะมีกระบวนการสนับสนุน การดูแล การควบคุมสมาชิกในหมู่เดียวกัน เช่น เก็บค่าวางแผงขายสินค้ามาจัดทำเป็นกองทุนเพื่อใช้ในการจัดการกลาง เพื่อการจัดประชุม และกิจกรรมเพื่อการเรียนรู้ร่วมกัน นอกจากนั้น เขาได้จัดตั้งกลุ่มออมทรัพย์ขึ้นในกลุ่มสมาชิกเพื่อช่วยเหลือกันด้านเงินทุนเพื่อการผลิตและการจัดสวัสดิการ

มีการจัดตั้งคณะกรรมการตลาดนัดสีเขียวขึ้นมาโดยมีองค์ประกอบจากผู้ผลิต ผู้บริโภค องค์กรภาคประชาสังคม สถาบันวิชาการ และหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้อง เช่น พาณิชย์จังหวัด สาธารณสุข เกษตร เป็นต้น หนึ่งในนั้นจะมีฝ่ายที่ต้องดำเนินการต่อเนื่องที่สำคัญคือ ฝ่ายตรวจสอบคุณภาพสินค้า ฝ่ายทะเบียน ฝ่ายสถานที่และฝ่ายรักษาความสะอาด ตลาดนัดสีเขียวเมืองสุรินทร์ จัดตั้งมาตั้งแต่เดือนเมษายนปี 2546 นับได้ 10 ปีเต็ม ๆ ผู้เกี่ยวข้องได้ร่วมสรุปบทเรียนการดำเนินงานทุกระยะ โดยเริ่มแรกตลาด

จะทำการทุกวันเสาร์ ที่สวนสาธารณะกลางเมือง จนปัจจุบันย้ายมาอยู่ที่สนามหน้าสำนักงานองค์การบริหารส่วนจังหวัดในปัจจุบัน

ข้อสรุปสำคัญที่สุดก็คือ ตลาดนัดสีเขียวหรือตลาดท้องถิ่นเป็นทางเลือกสำคัญ เพราะต้องการให้เกษตรกรรายย่อยที่ทำเกษตรอินทรีย์อยู่ได้ และมีรายได้สัปดาห์ละ 2,000-3,000 บาท หรือมากกว่านั้น เพื่อที่จะสามารถพยุงชีวิตและครอบครัวให้อยู่ได้ สามารถหมุนหนี้ที่เกิดขึ้นจากความจำเป็นของชีวิตได้ทัน มีเงินออมเงินเก็บเป็นสวัสดิการของชีวิต

นอกจากนี้ลูกหลานของพวกเขายังได้เข้ามามีส่วนร่วมในการผลิต การจัดการผลผลิตและการขายสินค้าของพ่อแม่อย่างแข็งขัน แรงงานที่เคยอพยพไปหากินต่างถิ่นจำนวนไม่น้อยเริ่มทยอยกลับบ้าน เลี้ยงหมูหลุม ไก่ จิ้งหรีด และปลูกพืชผักพอถึงวันเสาร์ก็เดินทางเข้าเมืองไปตลาดนัดสีเขียว วิธีเช่นนี้เองที่ทำให้เขาพบกับความสุขความสบาย ที่ต่างจากการทำงานในโรงงาน

สำหรับคนจนหรือคนไร้ที่ดินก็สามารถอยู่ได้ เพราะส่วนหนึ่งได้รับความเผื่อแผ่จากเพื่อนบ้านให้ใช้ที่ดินแปลงเล็ก ๆ ในการผลิต และไกลออกไปจากหมู่บ้านมีพื้นที่ป่าชุมชนที่เขาสามารถ

เก็บเกี่ยวพืชผัก ไข่มดแดง แมลงต่าง ๆ ห่างออกไปอีก มีห้วยหนองคลองบึง ที่เขาสามารถหาจับสัตว์น้ำได้ เพราะพื้นที่ส่วนรวมคือป่า แหล่งน้ำ และตลาดนัดสีเขียว เลี้ยงดูคนจนคนด้อยโอกาสให้อยู่รอดได้ ดังนั้นจึงเป็นคำตอบที่ตรง ๆ ง่าย ๆ ว่าเขาต้องหวงแหนดูแลระบบนิเวศท้องถิ่นให้สมดุลยั่งยืน เพราะมันเป็นฐานการอยู่รอดของชีวิตของเขาเอง

ตลาดนัดสีเขียวให้คำตอบอย่างหนักแน่นว่า มีความเป็นไปได้ที่จะสร้างหน่วยจัดการ "เศรษฐกิจชุมชนท้องถิ่น" ด้วยการวางแผนการผลิตเพื่อการตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคในท้องถิ่นกันเองและให้ผลประโยชน์หรือส่วนเกินต่าง ๆ หมุนเวียนอยู่ในท้องถิ่น โดยไม่ต้องพึ่งสินค้าที่ผลิตในระบบอุตสาหกรรมที่เดินทางมาไกล ที่แสนจะสิ้นเปลืองพลังงานและไม่ปลอดภัย ในส่วนของผู้บริโภคก็สามารถซื้อหาพืชผักผลไม้และเนื้อสัตว์ที่สด สะอาด ปลอดภัย ที่ผลิตจากแปลงเกษตรอินทรีย์และเก็บเกี่ยวจากป่าและห้วยหนองคลองบึง เมื่อเวลาผ่านไปพวกเขาจะกลายเป็น "ขาประจำ" ของตลาดนัดสีเขียว เมื่อนัดใดหนึ่งที่เขาหายไปผู้ขายจะคิดถึงเขา เป็นความสัมพันธ์ที่ไปไกลกว่าความเป็นตลาด ปีละหนสองหนพวกเขาจะได้มีโอกาสนั่งรถไปเยี่ยมครอบครัว แปลงผัก คอกสัตว์ของผู้ผลิตถึงในหมู่บ้าน มีกิจกรรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ สันติสัมพันธ์ระหว่างกัน ในส่วนของผู้บริโภคนี้มีการรวมกลุ่มกันเป็นเครือข่ายผู้บริโภค ด้วย แต่ไม่มีรูปการจัดตั้งที่เป็นระบบเท่ากับฝ่ายองค์กรผู้ผลิตจากระบบความสัมพันธ์ในตลาดนัดสีเขียว เชื่อมโยงไปสู่โครงการ "ขะยิม" มีการหาอาสาสมัครจากชุมชนเมืองจัดการแยกขยะในครัวเรือนของตนเอง แยกขยะแห้งไปใช้ใหม่ ไปขาย และขยะเปียกจากเศษอาหารจะถูกหมักเป็นน้ำหมักชีวภาพ และจะถูกขนไปสนับสนุนแก่เกษตรกรที่ทำเกษตรอินทรีย์ในชนบท กระบวนการนี้ถูกทำนารองใน 30-40 ครอบครัวของผู้บริโภคมาละหนึ่งและกำลังขยายสู่พื้นที่ชุมชนอื่นๆ ในเขตเทศบาลเมืองสุรินทร์ในปัจจุบัน

นี่เป็นการเชื่อมโยงไปสู่การวางแผนการจัดการสิ่งแวดล้อมในระบบนิเวศเมืองเชื่อมกับชนบทได้อย่างมีพลังและน่าจะเป็นคำตอบของอีกหลายๆเมืองในอนาคต ที่จะบอกการอยู่รอดร่วมกันอย่างยั่งยืนทั้งของคนหลากหลายกลุ่มหลายชนชั้นและสิ่งแวดล้อมในสถานการณ์ใหม่ ทั้งจะเป็นระบบที่ทำให้ทุกฝ่าย

ตระหนักถึงคุณค่าของตนเองที่จะอยู่ร่วมกับคนอื่นในสังคมอย่างเท่าเทียมมีศักดิ์ศรี

พัฒนาการ พัฒนาการ

สรรณีญา นร-สังข์

คุณภาพชีวิตคนปรางค์กู๋ ในปี พ.ศ. 2559

ข้อมูลความจำเป็นพื้นฐาน (จปฐ.) เป็นสิ่งที่สะท้อนถึงคุณภาพชีวิตของประชาชน ในรอบปีหนึ่ง ๆ ว่า มีคุณภาพชีวิตในขณะนั้นเป็นอย่างไรบ้าง ตัวชี้วัดในการจัดเก็บข้อมูล แบ่งเป็นด้าน 5 หมวด 30 ตัวชี้วัด ซึ่งได้แก่ หมวดที่ 1 สุขภาพดี 2 มีบ้านอาศัย 3 ฝึกฝนการศึกษา 4 รายได้ก้าวหน้า และ 5 ปลูกฝังค่านิยม

นับว่าการจัดเก็บข้อมูล จปฐ. เป็นกระบวนการสร้างระบบข้อมูลของชุมชนให้เกิดขึ้นในพื้นที่นั้น ๆ พัฒนาการผู้รับผิดชอบตำบลมีหน้าที่ประสานการจัดเก็บข้อมูล เป็นประจำทุกปี ในส่วนของอาสาสมัครจัดเก็บข้อมูลจะคัดเลือกมาจาก ผู้นำอช., อช., อสม., และผู้นำอื่น ๆ เพื่อมารับผิดชอบจัดเก็บข้อมูลตามตัวชี้วัด โดย 1 คน จะรับผิดชอบ 40 ครัวเรือน แล้วบันทึกข้อมูลลงโปรแกรมและประมวลผล เมื่อเก็บข้อมูลเสร็จเรียบร้อยจึงส่งต่อข้อมูลให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อใช้ประโยชน์จากข้อมูลในการพัฒนาชุมชนต่อไป

ในส่วนของอำเภอปรางค์กู๋ก็ได้ดำเนินการตามกระบวนการจัดเก็บข้อมูลเป็นที่เรียบร้อย แล้ว จึงจัดประชุมคณะกรรมการในระดับอำเภอเพื่อรับรองผลการจัดเก็บข้อมูล จปฐ. ระดับอำเภอ นายชัยวรรณ นิยม นายอำเภอปรางค์กู๋ เป็นประธานในการจัดประชุม ผู้เข้าร่วมประชุม ประกอบด้วย หัวหน้าส่วนราชการระดับอำเภอ นายกเทศมนตรีตำบลปรางค์กู๋ นายกองค้การบริหารส่วนตำบลทุกแห่ง ร่วมให้การเสนอแนะและรับรองข้อมูล เพื่อใช้เป็นระบบข้อมูลในการชี้เป้าหมายการพัฒนา ในระดับอำเภอ ตำบล หมู่บ้าน ต่อไป

นายอำพล เข้มแก้ว พัฒนาการอำเภอปรางค์กู๋ กล่าวถึงข้อมูลในฐานด้านเศรษฐกิจว่า โดยเฉลี่ยประชากรชาวอำเภอปรางค์กู๋ 1 คน จะมีราย 39,943 บาท/ปี โดยตำบลตุมเป็นพื้นที่ที่มีรายจ่ายของประชากรสูงสุด คือ 47,618 บาท/คน/ปี รองลงมาคือตำบลพิมายเหนือ มีรายจ่ายเฉลี่ย 45,913 บาท/คน/ปี ส่วนตำบลสวายกลับมีรายจ่ายเฉลี่ย 26,948 บาท/คน/ปี ถือว่าเป็นพื้นที่ที่มีรายจ่ายน้อยที่สุดในอำเภอ

ประชากรส่วนใหญ่มีรายจ่ายเพื่อการซื้อของอุปโภคบริโภคครัวเรือนละ ๔๑,๕๗๑ บาท/ปี รายจ่ายเพื่อการซื้อของอุปโภคบริโภคที่ไม่จำเป็นครัวเรือนละ 15,317 บาท/ปี ค่าใช้จ่ายด้านทุนการผลิตครัวเรือนละ ๓๖,๕๗๘ บาทต่อปี และหนี้สินของครัวเรือนโดยเฉลี่ยคือ ๔๒,๑๓๒ บาท/ครัวเรือน/ปี

ทางด้านผลการจัดเก็บข้อมูล จปฐ. ตามตัวชี้วัด พบว่าตัวชี้วัดที่ไม่ผ่านเกณฑ์มากที่สุด 5 ลำดับแรก คือ ตัวชี้วัดที่ 26 คนในครัวเรือนไม่สูบบุหรี่ สรรวจ 39,152 คน ไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 3,461 คน คิดเป็นร้อยละ 8.80 ตัวชี้วัดที่ 25 คนในครัวเรือนไม่ดื่มสุรา (ยกเว้นการดื่มเป็นครั้งคราว) จากจำนวน 39,152 คน ไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 3,426 คน คิดเป็นร้อยละ 8.75 ตัวชี้วัดที่ 3 เด็กแรกเกิดได้กินนมแม่อย่างเดียวอย่างน้อย 6 เดือนแรกติดต่อกัน จำนวน 268 คน ไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ

๖.34 ตัวชี้วัดที่ 21. คนอายุ 15 – 60 ปีเต็ม มีอาชีพและมีรายได้ จำนวน 20,380 คน ไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 457 คน คิดเป็นร้อยละ 2.24 ตัวชี้วัดที่ 24. ครัวเรือนมีการเก็บออมเงิน จำนวน 11,533 ครัวเรือน ไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 212 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ ๑.๘๔

ฐานข้อมูลจปฐ.ชุดนี้เป็นข้อมูลที่ชุมชนท้องถิ่นร่วมกันจัดเก็บข้อมูลเพื่อเป็นหลักในการตัดสินใจ เพื่อพัฒนาตำบล หมู่บ้านให้มีความเข้มแข็งเพื่อชี้เป้าหมายการพัฒนาให้แก่หน่วยงานราชการต่าง ๆ ใช้เป็นฐานในการพัฒนางานตามประเด็นงานของแต่ละองค์กร สำหรับท่านใดสนใจข้อมูล จปฐ. ท่านสามารถติดต่อ ขอรับข้อมูล ได้ที่สำนักงานพัฒนาชุมชนอำเภอทุกอำเภอ ครับ

เรื่องสั้น

เงินทองของแท้

แสงอาทิตย์ของเช้าวันใหม่ฉายส่องลงมา ไอของข้าวเหนียวหนึ่งจากเตาถ่านส่งกลิ่นหอมข้าวใหม่จางๆ ลอยออกมาจากบ้านไม้เก่าหอมซอ มองเข้าไปยังใต้ถุนมีชายชรากำลังนั่งข้าว เพื่อเตรียมใส่บาตร ทันทีที่เปิดผาหวาดไอร้อนจากข้าวหนึ่งใหม่กระทบใบหน้าเหยียนของชายชรา แก่หรีตาลงและเบียงหน้าหลบความร้อน ช่างหลังของแกมีเด็กหญิงผมสั้นตัวอวบอ้วน คอยดึงชายเสื้อของแกอยู่ด้านหลังและทำท่าทางหลบความร้อนจากข้าวหนึ่งตามชายชรา

“หลบออกไปก่อนลูก พ่อจะนั่งข้าวก่อน..เดี๋ยวไม่ทันพระ”

ชายชราหันไปบอกกับหลานสาว ในขณะที่เด็กหญิงค่อยๆถอยห่างออกมาและนั่งลงกับพื้นดินพร้อมกับหยิบตุ๊กตาเก่าๆที่กองอยู่มากอด นี่คือนิเวศประจำวันของปู่ลอยกับแท้ที่คนผ่านไปมาจะเห็นเป็นประจำในทุกเช้า ปู่ลอยกับแท้อาศัยในบ้านไม้หลังเก่ามากกว่า 25 ปี พอดีกับอายุของแท้ ภาพของบ้านเก่าปู่หลานยังฉายขึ้นซ้ำๆในทุกๆเช้าของทุกวัน

ชีวิตของปู่กับหลานดำเนินมาอย่างเรียบง่าย ทั้งสองคนไม่เคยต้องการอะไรหรือขอความช่วยเหลือจากใคร เมื่อก่อนปู่ลอยมีอาชีพทำลวดช่องขายในทุกวันปู่ลอยจะปั่นสามล้อที่ตัดแปลงใส่กะบะหลัง เพื่อบรรทุกหม้อลวดช่องและถ้ายามถึงไปขายที่ตลาด ในกระบอกนอกจากหม้อและถวยและยังมีแต่นั่งไปด้วยเสมอ แต่หลังจากที่ปู่ย่างเข้าสู่วัย 90 เรี่ยวแรงที่เคยมีก็หมดลง แต่ที่ยังโตขึ้นทุกวันก็ยิ่งน่าเป็นห่วง ด้วยร่างกายและสติที่ไม่สมประกอบจึงเป็นสิ่งที่ทุกคนต่างเป็นห่วงและตั้งคำถามว่า หากวันหนึ่งปู่ลอยตายไป แท้จะอยู่อย่างไร หวังจะพึ่งผู้เป็นลูกชายก็แต่งงานใหม่หน้าซ้ำยังพึ่งจากไปด้วยโรคมะเร็งตับ ส่วนแม่ของแท้ก็จากไปตั้งแต่อายุ 5 เดือน ภาระต่างๆ จึงตกมาอยู่ที่ปู่ทั้งหมด ปู่เป็นทุกอย่างของแท้จนเป็นที่ตั้งคำถามของเพื่อนบ้านที่ต่างก็เป็นห่วงว่า หากปู่ลอยตายแท้จะอยู่อย่างไร

“กะคือสิดตายนำกันไปหละว่า”

คำพูดของยาตองเพื่อนบ้านที่คอยช่วยเหลือปู่และแท้ ดั่งขึ้นพร้อมกับสีหน้าที่ปลงต่อโชคชะตาของปู่และแท้

“อียังสิเกิดกะต้องเกิดหละ กรรมไพกรรมมัน เฮากะได้แต่เบียงเขา”

ป่าตาดุดสมทบ

“ข่อยหละเหลี่ยโตนมันเด้อแม่ อี้แต่มันเป็นตั้งซี่ ต่อไปชีวิตมันสิลำบากขนาดได้ พ่อใหญ่ลอยถ้าแก่ไปเร็ว แก่สิดตายตาหลับ หลานฮักแกดูแลโตเองบ่ได้แบบซี่”

ตะวันสีทองคล้อยลง บรรยากาศสยามเย็นช่วงห้าโมงของวันศุกร์ ช่วงดอฝนคลายความเหนื่อยล้าจากการทำงาน ผู้คนเริ่มออกมาจับจ่ายซื้อของที่ตลาดเพื่อทำกับข้าวในมือเย็น ไกล่กันเป็นลานกิจกรรมตั้งอยู่ข้างสระน้ำกลางหมู่บ้าน

“5 6 7 8 เฮ้า! 1 2 3 4”

เสียงผู้นำเต้นแอโรบิคกำลัง เราให้ผู้เต้นด้านล่าง เต้นตามเป็นจังหวะอย่างสนุกสนาน แต่ก็ต้องมาสะดุดกับสมาชิกผู้เต้นคนหนึ่ง ที่หากใครๆผ่านไปเห็นแล้วต้องอมยิ้มและมักจะตะโกนร้องหักทายเธอ อยู่เสมอ ๆ

“โ้ว คือเต้นงามแท้หละแท้”

เสียงตะโกนหักทายจากลุงจันที่กำลังขี่มอเตอร์ไซค์ผ่านมา เด็กหญิงรูปร่างอ้วนกลม ศรีษะเล็กสีกว่าตัวกำลังออกท่าทางตามผู้นำเต้นแอโรบิคอย่างพะงะ ไม่เป็นจังหวะ แท้ชื่นชอบการเต้นแอโรบิคเป็นชีวิตจิตใจ ในทุกๆเย็นแท้จะเดินออกจากบ้านที่อยู่ห่างจากลานกิจกรรมประมาณ 500 เมตรเพื่อมารวมเต้นแอโรบิคกับชาวบ้าน ช่วงเวลาที่แท้ไปเต้นแอโรบิคปู่จะเดินไปซื้อกับข้าวที่ตลาดเพื่อเป็นอาหารเย็น ในการออกเดินของแท้แต่ครั้งปู่จะให้เงินค่าน้ำอัดลมที่แท้ชอบดื่มหลังจากเต้นเสร็จ วันละ 20 บาท เป็น

ประจำอย่างนี้ทุกวัน ดูเหมือนชีวิตของแท้จะเรียบง่าย ไม่ได้สร้างความเดือดร้อนและปัญหาให้กับใคร แต่ในความเป็นบุคคลไม่สมประกอบแบบแท้ ก็มักจะถูกเอารัดเอาเปรียบจากคนที่สมประกอบทุกอย่างแบบเราๆเสมอ

ตะวันเริ่มจะลับขอบฟ้า สมาชิกในลานกิจกรรมเริ่มน้อยลง ไฟตามถนนสีเหลืองทองฉายขึ้นตามทาง ไม่นานในลานกิจกรรมก็สิ้นเสียงเพลงงแท้เดินทางกลับบ้านและแวะซื้อน้ำอัดลมดื่มเช่นเคย

“เอาไรแท้ โค้กหรือส้มวันนี่”

ป้าเจ้าของร้านขายของชำถามแท้ด้วยน้ำเสียงที่แฝงความหงุดหงิดแท้ชี้ไปที่ลังใส่ขวดเปลา่าน้ำอัดลมสีแดง(โค้ก)

“วันนี่มึงอย่านั่งนานนะ กูจะรีบปิดร้าน”

ป้าสั่งแท้แล้วส่งขวดน้ำอัดลมให้ แท้รับมาพร้อมกับนั่งลงดื่มที่ม้าหินอ่อนหน้าร้านที่หันหน้าไปยังหน้าถนนตรงข้ามลานกิจกรรมอย่างเม่อลอยเวลาผ่านไปสักครู่หนึ่งเสียงรถประตูลีกลดังขึ้น แท้สะดุ้งและลุกขึ้นพร้อมกับแกะหนังยางที่รัดเงินเหรียญตรงชายเสื้อที่ปู่ให้มาเป็นค่าน้ำอัดลม

แท้ยื่นเหรียญสิบบาทจำนวนสองเหรียญส่งให้กับป้าและทุกครั้งที่แท้จ่ายเงินค่าน้ำอัดลม แท้จะยื่นรอนเงินทองจากป้าเสมอ แต่สิ่งที่แท้รอคอยและไม่เคยได้กลับมาเลยคือเงินทองจำนวน 5 บาท เพราะที่ผ่านมาปู่จะสอนแท้ว่าหากซื้อน้ำอัดลมต้องใช้เหรียญห้าบาทและสิบบาทหรือถ้าใช้เหรียญสิบบาทสองเหรียญจ่ายไปจะต้องรอนเงินทองด้วย ซึ่งสิ่งที่ปู่สอนมาแท้จะจำได้แม่นและสามารถใช้จ่ายเงินในจำนวนนี้เป็น แต่ทุกครั้งที่ใช้เหรียญสิบบาทสองเหรียญจ่ายไป ป้าไม่เคยคืนเงินทองให้แท้เลย

หลังจากแท้ส่งเงินค่าน้ำอัดลมให้กับป้าไป แท้ยื่นรอนเงินทองด้วยความหวัง แต่ป้าก็กลับรถประตูลีกลเพื่อปิดร้านและพูดกับแท้ว่า

“มึงจะเอาอะไรอีก อยามากาน กลับบ้านมึงไป”

แท้ก้มหน้าและหันหลังเดินกลับบ้านไป บรรยากาศเริ่มเย็นลงและเสียงบงัด ความมืดมืดเข้าปกคลุม มีเพียงแสงไฟจากถนนลอดผ่านระยะห่างระหว่างบ้านแต่ละหลัง แท้เดินกลับบ้านอย่างเม่อลอยมีเพียงปู่ที่นั่งรอคอยอยู่นอกกระเบียงบ้าน “ไปอาบน้ำก่อนลูกไป มื้อนี้พ่อซื้อแกงจืดมาให้อีหลาน่า มื้ออื่นจิงไปใหม่เด้อลูก” ความเงียบและบรรยากาศเก่าๆๆ ผ่านมาครั้งแล้วครั้งเล่า แท้และปู่ดำเนินชีวิตเฉกเช่นเดิมในทุกวันและทุกครั้งที่แท้ซื้อน้ำอัดลมจากร้านป้า ก็มักจะไม่ได้รับเงินทองเช่นเคย

ประวัติศาสตร์ท้องถิ่น

เรื่อง : วิธ สดสังข์

ภาพ : นรศักดิ์ ไซยบุตร

บ้านดอนใหญ่

จากปราสาทสี่เหลี่ยมโคกลำดวน-เมืองศรีสะเกษ

หากกล่าวถึงชุมชนต่าง ๆ ในเขตจังหวัดศรีสะเกษ หลายชุมชนมีอายุมากกว่าพันปี จากหลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่อ้างอิงได้ นับแต่ พ.ศ. 1100 เป็นต้นมา และชุมชนที่นำไปสู่การสร้างบ้านแปงเมืองเป็นปึกแผ่นในเวลาต่อมาคือ ชุมชนบ้านดอนใหญ่ อำเภอวังหิน ในปัจจุบัน

บ้านดอนใหญ่แห่งนี้มีชื่อเดิมว่า บ้านปราสาทสี่เหลี่ยมดงลำดวน อันนี้ผมไม่เข้าใจว่า ทำไมจึงมีคำว่า "ปราสาท" เพราะไม่มีปราสาทเป็นหลักฐาน ส่วนคำว่า "สี่เหลี่ยมดงลำดวน" นั้น เข้าใจได้ไม่ยาก

เพราะจากประวัติศาสตร์ประชุมพงศาวดารภาค 4 ของหอสมุดวชิรญาณ พอสรุปได้ว่า พ.ศ. 2302 สมัยพระเจ้าเอกทัศแห่งกรุงศรีอยุธยา มีช้างเผือกแตกโรงมาถึงทิศตะวันออกของเมืองพิมาย (ไม่รู้ว่าเป็นดงพญาเย็นมาได้อย่างไร สงสัยแถวนี้ไม่มีช้างตัวเมีย) จนมาถึงชุมชนชาวกวย หัวหน้าชุมชนชาวกวยช่วยกันจับกวางคืนได้ จึงทรงโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งหัวหน้าชาวกวยดังนี้ 1. ตากะจะ เป็น หลวงแก้วสุวรรณ 2. เชียงขัน เป็น หลวงปราบ 3. เชียงฆะ เป็น หลวงเพชร 4. เชียงปุม เป็น หลวงสุรินทร์ภักดี 5. เชียงสี เป็น หลวงสินครเตา ต่อมามีความชอบ จึงยกบ้านปราสาทสี่เหลี่ยมดงลำดวนเป็นเมืองนครลำดวน โดยแต่งตั้งให้หลวงแก้วสุวรรณ (ตากะจะ) เป็นพระไกรภักดีศรีนครลำดวน ความเป็นบ้านเป็นเมืองที่มีนักปกครองอย่างเป็นทางการ จึงมีมาตั้งแต่บัดนั้น

เมื่อวันที่ 15 ธันวาคม 2558 ผมได้เดินทางไปบ้านดอนใหญ่ (บ้านปราสาทสี่เหลี่ยมดงลำดวนหรือเมืองนครลำดวนในอดีต) บ้านนี้เมืองนี้มีรูปร่างเหมือนหลังเต่า ผมเดินด้อม ๆ มอง ๆ อยู่ข้างรั้วโรงเรียน แล้วถ่ายรูปบรรยากาศต้นยางนาและต้นตาลภายในบริเวณโรงเรียน ซึ่งเป็นบรรยากาศที่สวยงามมาก นักเรียนอยู่ในแถวใต้อาคารเรียนหลังสูง (คงหลบร้อน) คุณครูอบรมนักเรียนผ่านเครื่องขยายเสียงที่ได้ยินชัดเจน จากนั้นผมจึงไปศาลปู่ตากลุ่มโห่ง พื้นที่ศาลกว้างพอเหมาะพองาม สร้างรั้วเป็นขอบเขตด้วยอิฐปูน ศาลนี้ตั้งอยู่หน้าวัดนิวาสุวรรณาราม ภายในวัดมีศูนย์เด็กเล็ก สอบถามกับครูพี่เลี้ยงได้ความว่า บ้านดอนใหญ่แบ่งออกเป็นหมู่ 1, 2, 3, 11, 15, 16, 18 ของตำบลดอนใหญ่ นอกนั้นเป็น

หมู่บ้านเล็ก ๆ รอบนอก จึงนับว่าบ้านดอนใหญ่ เป็นหมู่บ้านที่ใหญ่มาก สมกับเป็นบ้านเมืองเก่าแก่แต่โบราณ ส่วนศาลผีปู่ตามีอยู่หลายศาลในหมู่บ้านแห่งนี้ โดยจะเซ่นสร้างในวันขึ้น 3 เดือน 6 ของทุกปี

ผมไปที่อนุสาวรีย์พระไกรภักดีศรีนครลำดวน (ตากะจะ) หน้าวัดบ้านดอนใหญ่ "เรื่องอนุสาวรีย์นี้ ผมรู้สึกน้อยใจอยู่ เพราะมีขนาดเล็กและอยู่ในหมู่บ้านห่างไกลจากตัวเมืองศรีสะเกษ จนแทบไม่มีใครเห็น ไม่มีใครรู้จัก ขนาดเชียงใหม่ เชียงสี เป็นลูกน้องตากะจะแท้ ๆ ชาวสุรินทร์ยังสร้างอนุสาวรีย์ให้ด้วยความเคารพศรัทธาในบรรพบุรุษ โดยเฉพาะพระยาสุรินทรภักดีฯ (เชียงใหม่) อนุสาวรีย์ใหญ่โต ภูมิฐาน เป็นที่เคารพสักการะของชาวสุรินทร์ หลวงศรีนครเตา (เชียงใหม่) ที่รัตนบุรีก็เช่นเดียวกัน แต่ชาวศรีสะเกษไม่ได้ให้ความสำคัญแก่ผู้ก่อสร้างเมือง กลับเอาหญิงในนิทานอย่างแม่ศรีสะพมมาสร้างอนุสาวรีย์ไว้ในเมืองศรีสะเกษแทน" อันนี้เป็นความรู้สึกส่วนตัว...!!!

ผมถามหญิงชราและลูกชายที่มีบ้านอยู่หน้าอนุสาวรีย์ "คนบ้านนี้พูดภาษากวย ภาษาขุยหรือภาษาส่วยไหม?" ได้รับคำตอบด้วยสำเนียงลาวศรีสะเกษว่า "เว้าแต่ภาษาลาวมาแต่เกิด" ผมจึงถามทางไปบ้านกำนัน ด้วยคิดว่าผู้นำระดับตำบลต้องมีข้อมูลรอบด้านมากกว่า

วิสัย บุญปลูก กำนันตำบลดอนใหญ่ อำเภอวังหิน อายุ 59 ปี รู้เพียงว่าปู่ย่าตายายเป็นคนกวยคนขุยหรือที่เขาเรียกว่า ส่วย ยังมีภาษาที่หลงเหลืออยู่คือคำว่า สะเอ็ง แปลว่า ครก(ครกตำพริก) สะเอ็งเป็นพิธีกรรมความเชื่อเหมือนลาวเล่นแกน เล่นผีฟ้า ทุกวันนี้ยังมีการเล่นตามความเชื่อรักษาผู้ป่วยอยู่บ้าง แต่ส่วนใหญ่แล้วเล่นโชว์แขกบ้านแขกเมือง

"คนบ้านดอนใหญ่ไม่กินข้าวเหนียวในชีวิตประจำวัน ข้าวเหนียวมีไว้ทำขนม ข้าวต้ม เกือบทุกครัวเรือนกินข้าวเจ้า" คำบอกเล่าของวิสัยสอดคล้องกับความจริงทั้งประเพณีและข้าว เพราะชาว กวย ขุย เขมร ไม่กินข้าวเหนียว

ส่วนเรื่องประวัติศาสตร์กำนันวิสัยบอกว่า นายกอบต. กำลิ่งชำระประวัติศาสตร์บ้านดวนใหญ่ใหม่ จากการแนะนำของอาจารย์มหาวิทยาลัยท่านหนึ่ง (จำชื่อไม่ได้) มีการเสาะค้นไปถึงประเทศลาว แถวอวัตตะปือ สาละวัน จำปาสัก ที่มีร่องรอยการอพยพมาอยู่ที่นี่ และบ้านนี้เคยมีคูหิน 3 ชั้น คือ กำแพงรอบหมู่บ้านเรียกว่า คูนอก คูกลาง คูใน เมื่อมีไฟฟ้าเข้ามาในปี 2516 จึงใช้คูเป็นถนน มีประตูทางเข้าออก 4 ด้าน จึงไม่มีต้นลำดวนเก่าแก่เหลืออยู่

ผมจึงเข้าใจแล้วว่า นี่คือที่มาของคำว่า "สี่เหลี่ยมดงลำดวน" หมายถึง บ้านดวนใหญ่ในอดีต มีกำแพงล้อมรอบเมือง 3 ชั้นเป็นรูป 4

เหลี่ยมและมีประตูเข้าออก 4 ด้าน นั่นคือลักษณะชุมชนเมืองสมัยโบราณ แหล่งน้ำสำคัญของหมู่บ้านคือ หนองปลาผา (ตะพานน้ำ) หนองนี้เป็นหนองเก่าแก่อยู่นับบริเวณวัดบ้านดวนใหญ่ ส่วนหนองน้ำรอบนอกหมู่บ้านทั้ง 4 ด้าน ประกอบด้วย หนองใหญ่ หนองเณร หนองไฮ หนองขนวน หนองศิลา หนองโสม หนองแซ่ และหนองบัว หนองเหล่านี้ไม่เคยแห้ง จึงไม่มีปัญหาภัยแล้ง ส่วนพื้นที่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของหมู่บ้าน ชาวบ้านเรียกว่า "วังเวิน" หมายความว่า เป็นวังน้ำ น้ำหลาก น้ำล้น ด้านทิศตะวันออกหมู่บ้าน เรียกว่า คูขาด หมายความว่า ทำนบ คั้นนาขาด เพราะน้ำหลากล้นนั่นเอง

ต่อมา สมัยกรุงธนบุรี พ.ศ. 2321 หลวงแก้วสุวรรณ (ตากะจะ) และหลวงปราบ (เชียงขัน) ได้ร่วมทัพตีเมืองเวียงจันทน์และได้ช่วยชนะกวาดต้อนผู้คนกลับมาจำนวนมาก สมเด็จพระเจ้าตากสิน ทรงโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งหลวงแก้วสุวรรณ (ตากะจะ) เป็นพระยาไกรภักดีศรีนครลำดวน (ตากะจะ) และถึงแก่กรรมในปีเดียวกัน

หลังจากพระยาไกรภักดีศรีนครลำดวน (ตากะจะ) ถึงแก่กรรม ทรงโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งหลวงปราบ (เชียงขัน) เป็นพระยาไกรภักดีศรีนครลำดวน (เชียงขัน) เป็นเจ้าเมืองคนใหม่ พระยาไกรภักดีศรีนครลำดวน(เชียงขัน) พิจารณาเห็นว่า "เมืองนครลำดวนกันดารน้ำ" จึงอพยพย้ายเมืองไปทางทิศใต้ตั้งเมืองที่ริมหนองน้ำแห่งหนึ่งชื่อว่า หนองแตระ

คำว่า "เมืองศรีนครลำดวนกันดารน้ำ" ขัดแย้งกับสภาพภูมิศาสตร์เป็นอย่างดี

เล่าเรื่องเมืองศรีสะเกษ

ประพันธ์ อดิภูมิ

ร.ร. อนุบาลวัดพระโต ...กว่าจะถึงวันนี้ (2)

คุณครูประจำชั้นของผม ในสมัยที่เรียนชั้น ป.2-3 คือ คุณครูเอ็นดู หลาวทอง ปัจจุบันอายุ 94 ปี บุตรเขยของท่านคือ พ.ต.อ.ประจวบ จันทรประวัติร อดีต รองผบก.ภ.จว.ศรีสะเกษ เพื่อนร่วมห้องเรียนของผมอีกผู้หนึ่ง "เพิ่งเอาภาพท่านลงไลน์ให้ลูกศิษย์ได้ทราบระลึกถึง ขออนุญาตนำภาพท่านมาลงด้วยความเคารพอย่างสูง"

เมื่อครั้งที่เรียน ป.3 คุณครูวิเชียร วิชัย เป็นครูพลศึกษา แบ่งนักเรียนห้องเราเป็น 2 ทีมให้แข่งฟุตบอล ผมอยู่คนละทีมกับแดง รังสิกุล บุตรชายท่าน ผวจ.รังสรรค์ ผมกับแดงมีการปะทะกัน ต่อปากต่อคำและกำลิ่งจะเหวี่ยงหมัดเข้าใส่กัน คุณครูวิเชียรมาจับแยก ให้เราสองคนอยู่คนละฟากสนาม ให้ชกกันอย่างหยุดโดยมีสนามฟุตบอลกัน ไม่ต้องเล่นฟุตบอลกับเพื่อน หลังจากนั้นเราก็เป็นเพื่อนสนิทกัน ตั้งแต่ท่านผู้ว่า รังสรรค์ ย้าย เราก็ไม่ได้พบกันอีกเลยจนถึงปัจจุบัน มีข่าวเมื่อ 4-5 ปีก่อน แแดงได้พบเพื่อนบางคนและยังถามถึงผม ผมได้เรียนถามคุณครูวิเชียรเมื่อไม่นานมานี้ว่า ท่านจำเรื่องให้ผมชกกับแดงได้ไหม? แต่ท่านกลับจำไม่ได้ ในระยะเวลา 7 ปีในรั้วโรงเรียนผมดื่มน้ำประปาจากก๊อกของโรงเรียนมาโดยตลอด ผมจึงถือโอกาสนี้ขอคุณการประปาศรีสะเกษย้อนหลังครับ อออิ

เมื่อผมทำข่าวหนังสือพิมพ์ระยะหนึ่ง ได้มีข่าวว่าจะรื้อโรงเรียนเมืองศรีสะเกษแล้วสร้างอาคารพาณิชย์ โดยความเห็นชอบของท่านเจ้า

วาสวัดมหาพุทธาราม เพราะที่ดินที่ก่อตั้งโรงเรียนเป็นที่ดินของวัด การรื้อโรงเรียนในครั้งนี้การประสานงานโดย รัฐมนตรีชาวศรีสะเกษท่านหนึ่ง และผู้รับเหมารายใหญ่ของศรีสะเกษรายหนึ่ง (ปัจจุบันท่านทั้งสามมรณภาพและถึงแก่กรรมไปหมดแล้ว)

การย้ายโรงเรียนฯ ถือว่าเป็นเรื่องใหญ่มาก ผู้ปกครองของนักเรียนที่อยู่ตำบลเมืองเหนือ ไม่ยอมเพราะลูกต้องเดินทางไปโรงเรียนไกลขึ้น จึงเกิดการคัดค้านและเป็นข่าวใหญ่ยาวนานหลายเดือน เพราะบริเวณที่โรงเรียนจะย้ายไปนั้นอยู่ ตำบลหนองครก (บริเวณใกล้ ๆ กับโรงเรียนอนุบาลศรีสะเกษในปัจจุบัน) ในที่สุดเรื่องก็จบลงโดยไม่ต้องย้ายโรงเรียน แต่ทางวัดตั้งเงื่อนไขว่าต้องเปลี่ยนชื่อโรงเรียนจากโรงเรียนเมืองศรีสะเกษ มาเป็นโรงเรียนวัดพระโต หลังจากนั้นมีการนำเอาชื่อคำว่า "อนุบาล" มาเติมใส่เป็น "โรงเรียนอนุบาลวัดพระโต" ซึ่งในปัจจุบันก็เป็นที่เรียนลูกชาวบ้านย่านตำบลเมืองเหนือ

ผมเรียนโรงเรียนเมืองศรีสะเกษ 7 ปีเขียนให้จบได้ใน 2 ตอน นับว่าไม่ธรรมดาจริง ๆ จึงขอเชิญเพื่อน ๆ ร่วมสถาบันหรือสถาบันอื่นนำเรื่องราวประวัติศาสตร์ของแต่ละแห่งสะท้อนบางมุมที่อาจจะยังไม่มีมีการบันทึกไว้ออกมาเพื่อเป็นความรู้ให้กับคนอื่นต่อไป

เรื่องเล่า
สฤทธ วรสุภา

วันนี้ ของ ครูบุญสันต์

สาย ๆ ของวันหนึ่งในขณะที่ผมกับคณะครูกำลังสาละวนอยู่กับการเตรียมงานต้อนรับคณะ อ.ก.ค.ศ. ของเขตพื้นที่การศึกษาที่ผมสังกัดอยู่ พลันก็มีเสียงเอะอะโหวกเหวกขึ้นที่หน้าห้องทำงานของผม และยังไม่ทันที่ผมจะโผล่หน้าออกไปดูว่าเกิดอะไรขึ้น แขนงผู้ไม่ได้รับเชิญท่านหนึ่งก็ถือวิสาสะเปิดประตูห้องเข้ามาชนิดเกือบชนกับเจ้าของห้อง ผมจึงรู้ว่าเขาคือ ครูบุญสันต์ อดีตข้าราชการครูที่ลาออกไปทำงานเกาหลีเมื่อสิบกว่าปีที่ผ่านมา

ครูบุญสันต์คนนี้ก่อนเคยเป็นเพื่อนร่วมงานกับผม เราเคยโชคโชคนหัวหกกันขวิดมาด้วยกัน ประเภทถึงไหนถึงกัน และครั้งหนึ่งผมเคยไปประกันตัวแกออกมาจากคุก ในข้อหาพกพาอาวุธปืนไปในที่สาธารณะ และต่อมาแกได้หย่าขาดจากภรรยาคนแรกอย่างมีเสียง่า ทั้ง ๆ ที่มีลูกด้วยกันแล้วถึงสองคน หลังจากที่หย่ากับภรรยาได้ไม่นาน แกก็แต่งงานใหม่กับสาวคราวลูก ซึ่งเคยเป็นลูกศิษย์รุ่นแรก ๆ ของผม แล้วทั้งสองจึงพากันบินลัดฟ้าไปเป็นแรงงานเถื่อนที่เกาหลี

นับตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา ผมก็ไม่ได้เจอเขาอีกเลย จนกระทั่งเมื่อสามปีที่ผ่านมามีเด็กนักเรียนชายคนหนึ่งมาเข้าเรียนชั้น ม. 1 ที่โรงเรียนของผม สอบถามจึงได้ความว่าเป็นลูกของครูบุญสันต์กับภรรยาใหม่ ซึ่งระยะหลัง ๆ มีข่าวจากทางญาติพี่น้องของฝ่ายหญิงว่าได้แยกทางกันแล้วในระหว่างไปทำงานที่เกาหลี ตามข่าวยังบอกอีกว่า ครูบุญสันต์สติเสดงไม่ค่อยจะดีนัก มักเล่นเจ้าเข้าทรง นับถือเจ้าพ่อเจ้าแม่อะไรไปทั่ว บางครั้งเพื่อเจ้อจนป่วนแค้นปีที่พักคนงานในเกาหลี จึงถูกส่งตัวกลับมายังประเทศไทย

ผมเองก็ไม่แปลกใจนัก เพราะก่อนที่ครูบุญสันต์จะลาออกจากราชการครู แกก็เริ่มมีอาการให้เห็นอยู่บ่อย ๆ บางครั้งปิดห้องขังตัวเองอยู่เงียบ ๆ และบางครั้งโวยวายเกรี้ยวกราด จนทุกคนในโรงเรียนพากันหวาดหวั่นพรันพรัง คงมีแต่ผมเท่านั้นที่พอรั้งสติของแกเอาไว้ได้บ้าง ตรงนี้ผมก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเป็นเพราะอะไร ซึ่งแม้แต่ครูใหญ่เองแท้ ๆ ครูบุญสันต์ก็ไม่เกรงกลัว ครั้งหนึ่งถึงขั้นเข้าทูปอกครูใหญ่ต่อหน้าผมและนักเรียน จนผมต้องรีบเข้าห้ามปราม ด้วยสาเหตุเพราะครูใหญ่พูดจาไม่สุภาพ

วันนั้นผมทั้งห้ามทั้งอยากผสมโรงด้วยกับครูสันต์ เพราะหมั่นไส้ครูใหญ่เต็มทนที่เมมาเข้าเมมาบาย มีหน้าซ้ำยังพูดจาหยาบโลน ทำให้ไม่เป็นที่เคารพยำเกรงแก่ผู้ใต้บังคับบัญชา แต่ก็ต้องระงับยับยั้งใจเอาไว้ เพราะเรื่องเล็กจะกลายเป็นเรื่องใหญ่ และเมื่อไม่นานมานี้เอง ลูกของครูบุญสันต์ที่มาเรียนกับผมได้หนีออกจากบ้านไป โดยทิ้งโน้ตสั้นๆเอาไว้ว่าทนการทูปตีของพ่อไม่ไหว เมื่อทราบข่าว ผมจึงให้ครูของผมนคนหนึ่งเข้าไปสืบดูว่าเรื่องราวมันเป็นอย่างไร ก็ทราบว่ครูบุญสันต์มีอาการทางประสาท สร้างความเดือดร้อนรำคาญให้แก่ญาติพี่น้องตลอดจนบ้านใกล้เรือนเคียง และดูเหมือนว่าทุกคนจะหวาดกลัวในความเพี้ยนหลุดโลกของเขาอยู่ไม่น้อย

วันนี้เขาเข้ามาหาผมพร้อมส่งเสียงดังตามฟอร์ม แต่เป็นการส่งเสียงดังแบบเพื่อนพมิมิตรที่เคยกอดคอคุยกั้วมาด้วยกัน สมัยผมยังเป็นครูผู้สอน... เขาบอกว่าลูกชายของเขาหนีไปอยู่กับแม่และสามีใหม่ที่โคราช เมื่อพูดถึงลูกและภรรยาแหวตาของเขาแข็งกร้าวุดตันขึ้นอย่างเห็นได้ชัด จนผมต้องพยายามปลอบใจ และบอกให้แกลดเสียงลงบ้าง ครูบุญสันต์ลดสายตาลงต่ำและจ้องมองหน้าผมเหมือนจะอยากจะทำอะไรที่เก็บอัดเอาไว้ แต่แกก็นิ่งไม่ยอมพูดจาอะไร แต่แวบหนึ่งผมสังเกตเห็นรอยน้ำในดวงตาคู่นั้นของแกได้อย่างชัดเจน... และสุดท้ายผมขอเบอร์โทรลูกชายแก เพื่อที่จะให้ครูประจำชั้นติดต่อให้เขากลับมาสอบโอเน็ตที่กำลังจะถึงในอีกไม่กี่วันข้างหน้า

ก่อนกลับเขากถามถึงต้นฉบับเรื่องสั้น “เรื่องครูโกชน” ที่ผมเคยขออนุญาตนำชีวิตด้านมืดของเขามาเขียนลงในนิตยสารฉบับหนึ่งเมื่อ 20 กว่าปีที่ผ่านมา... ผมสายหน้าแล้วบอกว่า “มันนานมาแล้วคงหาให้ไม่ได้ แต่ถ้าหากให้เขียนประวัติของพี่ใหม่คงเขียนได้ดีกว่าเดิมพี่จะเอามั้ย” เขาหัวเราะร่วนจนเห็นไรฟัน...แล้วเดินดุ่ม ๆ ออกจากห้องผมไปโดยไม่รำล้า!... เมื่อครูบุญสันต์จากไปแล้ว ผมมานั่งนึกว่า ในความเพี้ยนของมนุษย์ที่มีให้พบเห็นอยู่ทั่วไป มีสิ่งหนึ่งที่มนุษย์ไม่เคยลืมเลย ไม่ว่ามนุษย์ผู้นั้นจะอยู่ในสถานะใดๆก็ตาม นั่นก็คือสายเลือดและความรัก!...เจกเซนครูบุญสันต์ผู้นี้

อาชีพชุมชน

ณ เส้นทาง

ผู้ชายใจหอม

“ผมกลัวลูกผมเป็นเด็กกำพร้า กลัวเมียเป็นหม้าย เพราะหลายคนในหมู่บ้านอายุมากกว่าผมเพียงห้าปีก็บ๊ายบายไปก่อนวัยอันควร” ทรงศักดิ์ โคษา ชายหนุ่มอายุ ๓๖ ปี เจ้าของสวนหอมอินทรีย์ บ้านเปือย ตำบลลุ่มปอย อำเภอราชไสล จังหวัดศรีสะเกษ กล่าวกับผมเมื่อวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ที่ผ่านมา เมื่อฟังแล้วเป็นเรื่องน่าเศร้า เพราะนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ผมได้รับฟังเรื่องราวเหล่านี้ ที่บรรดาเกษตรกรการตกอยู่ภายใต้การโฆษณาชวนเชื่อของบริษัทปุ๋ย ยาเคมีและฮอร์โมนต่าง ๆ ปลูกใจให้ “ชาวสวนผัก” ที่ปลูกหอม กระเทียม พริก มะเขือ ถั่วฝักยาวและผักอื่น ๆ โหมกระหน่ำใส่สารพิษลงไปในพื้นที่ผืนดินอย่างไม่บันยะบันยัง ประกอบกับความใจร้อนด่วนได้แบบคนรุ่นใหม่ยุคไฮเทคและจินตนาการเห็นเงินก้อนโตลอยอยู่ตรงหน้า

สารพิษไม่เพียงตกใส่สวนผักให้คนอื่นบริโภคเท่านั้น แต่ยังตกค้างอยู่ในร่างกาย “ชาวสวนผัก” ซึ่งมากมายกว่าผู้บริโภคเสียอีก ฉะนั้น จึงไม่ใช่เรื่องแปลกมหัศจรรย์อะไรที่ชาวสวนผักต้องล้มตายเป็นทีละคนสองคน ปล่อยให้ลูกเป็นเด็กกำพร้า ภรรยาเป็นหม้ายและได้สามีใหม่ ส่งผลให้เกิดปัญหาสังคมด้านอื่น ๆ ตามมา จึงถือว่าเป็นเรื่องที่น่าประหลาดใจที่ชาวบ้านโยนความผิดให้กับผีปอบ ผีกระสือ และสิ่งลึกลับต่าง ๆ ว่าเป็นต้นเหตุในการตายของคนในหมู่บ้าน ทั้งที่ยอมรับว่ายุคนี้เป็นยุควิทยาศาสตร์ ยุคเทคโนโลยีก้าวหน้า

“ผมเคยทำสวนผักกับพ่อแม่มาก่อน นอกจากจะไม่เหลืออะไร ร่างกายของเรากลับทรุดลงไปอีก ตั้งแต่ผมหันมาปลูกหอมปลูกกระเทียมโดยไม่ใช้สารเคมีสักหยด ปีหนึ่งๆ ผมไม่เคยป่วยเลยแม้แต่ครั้งเดียว แต่ไม่ป่วยผมก็ถือว่าได้กำไรแล้ว”

การเปลี่ยนแปลงสิ่งหนึ่งไม่ใช่เรื่องง่าย โดยเฉพาะความเชื่อและคตินิยมของคนในยุคนั้นที่มีเงินเป็น “ตัวตั้ง” ทุกคนต่างมุ่งหน้าไปหาตัวตั้งจนแทบลืมนึกไปว่าระหว่างทางที่มุ่งหน้าหาเงินนั้นตัวเองต้องผ่านพบประสบอะไรบ้าง

เกษตรกรส่วนใหญ่ยอมใช้ร่างกายอาบยาพิษเพื่อให้ถึงจุดหมายปลายทาง เพราะยังผลผลิตมีปริมาณมากเท่าไรเงินก็ยิ่งจะมากขึ้นเท่านั้น บรรดาเกษตรกรจึงสู้แบบล้มตายเพื่อให้ได้เงินเลยเร่งผลผลิตให้ได้จำนวนมากโดยการใส่ปุ๋ย ยา ฮอร์โมนเร่ง

สารเคมีได้ผลเร็วกว่าสารอินทรีย์ก็จริง แต่ต้องลงทุนกับค่าปุ๋ย ค่ายา ค่าฮอร์โมน ค่าเสื่อมสภาพของร่างกาย ค่าเจ็บป่วย ดังนั้นผักออบสารพิษนั้นราคาดีจริงหรือ? ผลผลิตทางการเกษตรทั้งหอม กระเทียม ข้าว มันสำปะหลัง ยางพารา ก็มีปัญหาทุกปีไม่ใช่หรือ? ปัญหาที่เกิดขึ้นนี้เกิดจากเหล่าเกษตรกรโหมโรงปลูก

พืชเชิงเดี่ยวนั่นเอง เรื่องนี้เล่าไปก็วันก็ไม่จบหรือเมื่อเล่าจบแล้วอาจจะเปลี่ยนความเชื่อและความคิดของคนได้ง่าย ๆ

“ตอนแรกผมสู้กับพ่อแม่ก่อน ผมตั้งใจกับพ่อแม่แล้วหาคำตอบไม่ได้ว่า ปลูกหอมด้วยวิธีเดิมๆไปเพื่ออะไร ผมจึงเริ่มด้วยการโกหกพ่อแม่ โดยเวลาไปสวนผักผมก็ถือยาเคมีถุงหนึ่งไปด้วย ถือให้ท่านเห็น ให้พวกท่านเข้าใจว่าผมยังใช้สารเคมีอยู่ เพราะทั้งพ่อและแม่ไม่เชื่อว่าการไม่ใช้สารเคมีจะได้ผลผลิตดี ผมจึงจำเป็นต้องถือถุงเคมีไปกลับทุกวันถ้าถุงเปื้อนดินผมก็จะเช็ดให้สะอาด แล้วโกหกพ่อแม่ว่าเป็นถุงที่ซื้อใหม่ จนกระทั่งท่านทั้งสองรู้ความจริงและยอมรับว่าหากไม่ใช้สารเคมีก็ได้ผลผลิตดีไม่ต่างกัน ผมผลิตน้ำหมัก ปุ๋ยชีวภาพและปราบศัตรูพืชจากวัสดุธรรมชาติ” ทรงศักดิ์ เล่าให้ฟังถึงการเริ่มต้นเบนสายทางการเกษตรเดิมสู่เส้นทางใหม่

ทรงศักดิ์ยอมรับว่าเป็นคนชอบอ่านหนังสือ สืบค้น และศึกษา เพราะความรู้ที่อยู่ในหนังสือและอินเทอร์เน็ต และเขาก็เชื่อว่า “ไม่มีอาชีพใดประสบความสำเร็จโดยไม่อ่านหนังสือ”

รายงานพิเศษ

ภัชราพร ธรรมจิต

นักประชาสัมพันธ์ ช่างภาพ อภ. ศรีสะเกษ

เทศกาลดอกกล้าดวนบน สืบสานประเพณีสี่เผ่าไทย

เมื่อวันศุกร์ที่ 11 มีนาคม 2559 ณ ดงกล้าดวนสวนสมเด็จพระศรีนครินทร์ศรีสะเกษ นายยุทธนา วิริยะกิตติ ผู้ว่าราชการจังหวัดศรีสะเกษ เป็นประธานในพิธีเปิดงานเทศกาลดอกกล้าดวน บาน สืบสานประเพณีสี่เผ่าไทยศรีสะเกษ ประจำปี 2559 โดยมีนายวิชิต ไตรสรณกุล นายกองค้การบริหารส่วนจังหวัดศรีสะเกษ กล่าวรายงานถึงวัตถุประสงค์ของการจัดงาน หัวหน้าส่วนราชการทั้งจากจังหวัดศรีสะเกษ ประเทศไทย ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ราชอาณาจักรกัมพูชา ประชาชนชาวไทยและชาวต่างประเทศ และผู้มีเกียรติร่วมในพิธีเปิดอย่างยิ่งใหญ่

ก่อนหน้าพิธีเปิดในวันดังกล่าว ได้มีการแสดงแลกเปลี่ยนศิลปวัฒนธรรมจากวิทยาลัยครูปากเซ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว การแสดงวงโปงลางจากมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ การแสดงหน้าม่านชุด "รำดำต๊ะ" ของชนเผ่าส่วยจากตำบลตะดอบ อำเภอเมืองศรีสะเกษ และหลังพิธีเปิดงานเทศกาลดอกกล้าดวนบนสืบสานประเพณี

สี่เผ่าไทยศรีสะเกษด้วย การลั่นฆ้องชัยแล้ว ยังได้รับชมการแสดงหน้าม่านชุด "รำตืด" ของชนเผ่าเขมร จากบ้านสำโรงพลัน อำเภอไพรบึง "เซ็งสะโน" ของชนเผ่าเยอ จากบ้านจิกสังข์ทอง อำเภอรามัน และเมื่อเวลา 19.29 น. ผู้ไปร่วมงานต่างตื่นตาตื่นใจกับการแสดง แสง สี เสียง "ศรีพฤตเศรษฐ" ตำนานการสร้างเมืองศรีสะเกษ ซึ่งเป็นไฮไลท์ของงาน "เทศกาลดอกกล้าดวนบน สืบสานประเพณีสี่เผ่าไทยศรีสะเกษ ประจำปี 2559" พร้อมอิมมอร์ลียกับอาหารพาลังท่ามกลางดงกล้าดวนที่อบอวลไปด้วยบรรยากาศอันสดชื่นรื่นรมย์อีกด้วย

นอกจากการแสดง แสง สี เสียง "ศรีพฤตเศรษฐ" ในงานเทศกาลดอกกล้าดวนบนสืบสานประเพณีสี่เผ่าไทยศรีสะเกษแล้ว ยังมีกิจกรรมให้ท่านที่มาเยือนได้สัมผัสอีกมากมาย โดยปีนี้ในภาคกลางวัน ยังมีมหกรรมการแพทย์แผนไทย เขตสุขภาพที่ 10 "อโรคยาศาล สืบสานตำนาน

าน

ศรีสะเกษ ประจำปี 2559

เมืองศรีสะเกษ" การแสดงศิลปวัฒนธรรมประเพณี
 สี่เผ่าไทยศรีสะเกษ "ลาว เขมร ส่วย เยอ" การ
 แสดงดนตรีพื้นบ้าน โดยแสดงหมุ่นเวียนสลับสับ
 เปลี่ยนกันทุกวัน วันละ 2 รอบ รอบเช้า 10.00 น.
 - 12.00 น. ภาคบ่าย 13.00 น. - 15.00 น. จนถึง
 วันที่ 13 มีนาคม 2559 การประกวดพระเครื่อง
 "นิทรรศการพระเครื่อง" นิทรรศการแสดมภ์ การ
 แสดงภาพศิลปะของศิลปินท้องถิ่นศรีสะเกษ
 นอกจากนี้ ยังนำสินค้า OTOP ที่องค์การบริหาร
 ส่วนจังหวัดศรีสะเกษ ได้มีการคัดสรร มาจัดวาง
 แสดงและจำหน่ายอีกด้วย ที่สำคัญ งานนี้เป็นงาน
 บุญ "ปลอดทั้งเหล้า ทั้งปลอดบุหรี่"

รอบรู้ อบจ.

ภาพ/ข่าว : ฝ่ายประชาสัมพันธ์ สำนักปลัดอบจ.ศรีสะเกษ

พิธีเปิดการแข่งขันกีฬา อบจ.ศรีสะเกษ คัพ

ประจำปี 2559

เมื่อวันที่ 5 มีนาคม 2559 เวลา 15.00 น. ณ สนามกีฬาภายในโรงเรียนมัธยมโพนค้อ อำเภอเมืองฯ จังหวัดศรีสะเกษ นายวิชิต ไตรสรณกุล นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดศรีสะเกษ มอบหมายให้นายวิเชียร ธิระเลิศพานิชย์ รองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดศรีสะเกษ เป็นประธานในพิธีเปิดการแข่งขันกีฬา อบจ.ศรีสะเกษ คัพ เสริมสร้างความปรองดองสมานฉันท์และด้านยาเสพติด ประจำปี 2559 ครั้งที่ 3 (เขตอำเภอเมืองศรีสะเกษ) ระหว่างวันที่ 5 - 8 มีนาคม 2559 ณ สนามกีฬาภายในโรงเรียนมัธยมโพนค้อ อำเภอเมือง จังหวัดศรีสะเกษ โดยมีนายทง สุรนารถ สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดศรีสะเกษ เขตอำเภอเมือง เขต 3 กล่าวรายงาน

หลังจากเสร็จสิ้นพิธีเปิด เป็นการแข่งขันฟุตบอลนัดคู่พิเศษ ทีม VIP อบจ.ศรีสะเกษ พบกับ ทีม VIP ผู้บริหารท้องถิ่น กำหนดผู้ใหญ่บ้าน เขตอำเภอเมือง 8 ตำบล ผลปรากฏว่า ทีม VIP อบจ.ศรีสะเกษ เอาชนะเจ้าบ้านไป 1:0 ประตู และยังมีผลการแข่งรางวัลของที่ระลึกมากมายสำหรับผู้เข้าชมกีฬาในครั้งนี้ด้วย

นายวิเชียร ธิระเลิศพานิชย์ รองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดศรีสะเกษ กล่าวว่า การจัดการแข่งขันกีฬาครั้งนี้ เพื่อเป็นการเสริมสร้างความปรองดองสมานฉันท์ของคนในชาติและรักใคร่สามัคคี ต่อกัน ส่งเสริมและสนับสนุนเยาวชนและประชาชนในท้องถิ่นได้มีการออกกำลังกาย รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ห่างไกลยาเสพติด เสริมสร้างทักษะการเล่นกีฬาให้กับเยาวชน และประชาชนในท้องถิ่นให้มีมาตรฐานเพิ่มมากขึ้น

สำหรับเป้าหมายในการจัดการแข่งขันครั้งนี้ ผู้ที่เข้าร่วมการแข่งขันประกอบด้วย เยาวชน และประชาชนทั่วไป ภายในเขตตำบลหนองไฮ ตำบลจาน ตำบลห่ม ตำบลหนองแก้ว ตำบลตะดอบ ตำบลโพนข่า ตำบลข่า และตำบลโพนค้อ อำเภอเมืองศรีสะเกษ จังหวัดศรีสะเกษ จำนวนกว่า 1 พันคน กีฬาที่ใช้ในการแข่งขันมีจำนวน 4 ชนิดกีฬา ได้แก่ ฟุตบอล วอลเลย์บอล เซปักตะกร้อ เปตอง และกีฬาพื้นบ้านที่สนุกสนาน โดยมีผู้ที่สนใจและผู้มีเกียรติทุกท่านได้ร่วมชม ร่วมเชียร์ และให้กำลังใจนักกีฬาอย่างคับคั่ง..

พิธีส่งมอบภารกิจ ดูแลสถานีขนส่งเมืองใหม่-ช่องสง่า

วันนี้ 3 มีนาคม 2559 ที่ห้องประชุมขนส่งเมืองใหม่ช่องสง่า ชั้น 2 ต.ไพรพัฒนา อ.ภูสิงห์ จ.ศรีสะเกษ ได้จัดให้มีพิธีส่งมอบภารกิจดูแลสถานีขนส่งเมืองใหม่ช่องสง่า โดย นายวิฑิต ไตรสรณกุล นายกองคการบริหารส่วนจังหวัดศรีสะเกษ เป็นประธานในพิธีลงนามรับถ่ายโอนภารกิจ สถานีขนส่งผู้โดยสารเมืองใหม่ช่องสง่า ตำบลไพรพัฒนา อำเภอภูสิงห์ จังหวัดศรีสะเกษ จาก สถานีขนส่งจังหวัดศรีสะเกษ โดยมี นายสมชาย วงศ์ช่างหล่อ ขนส่งจังหวัดศรีสะเกษ เป็นผู้ลงนามส่งมอบ ท่ามกลางสักขีพยานที่มาร่วมแสดงความยินดี ซึ่งประกอบด้วย นายวิเชียร ฤทธิเลิศพานิชย์ รองนายกองคการบริหารส่วนจังหวัดศรีสะเกษ นายอดิศักดิ์ ทองจันทร์แก้ว รองปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดศรีสะเกษ หัวหน้าส่วนราชการ หน่วยงานทหาร ตลอดจนคณะผู้บริหารนายกองคการบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอภูสิงห์ และผู้เกี่ยวข้อง เข้าร่วมเป็นสักขีพยานเป็นจำนวนมาก

นายวิฑิต ไตรสรณกุล นายกองคการบริหารส่วนจังหวัดศรีสะเกษ กล่าวภายหลังการรับมอบภารกิจบริหารจัดการสถานีขนส่งเมืองใหม่ช่องสง่า ว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัดศรีสะเกษ มีความพร้อมที่จะดูแลสถานีขนส่งแห่งใหม่นี้ให้ได้มาตรฐาน เพื่อเป็นศูนย์กลางการขนส่งผู้โดยสารด้วยรถประจำทาง และบริการประชาชนให้ได้รับความสะดวก ประกอบกับประเทศไทยได้ก้าวสู่ประชาคมอาเซียน โดยมีจุดผ่านแดนถาวรช่องสง่า อำเภอภูสิงห์ เป็นจุดผ่านแดนที่สำคัญซึ่งจะทำให้นักท่องเที่ยวทั้งในพื้นที่และต่าง พื้นที่รวมถึงจากประเทศเพื่อนบ้านใช้เส้นทางคมนาคมที่สะดวกมากยิ่งขึ้น

รอบรู้ อบจ.

ภาพ/ข่าว : ฝ่ายประชาสัมพันธ์ สำนักปลัดอบจ.ศรีสะเกษ

ขัณฑ์เคลื่อนส่งคณคุณธรรม

เมื่อวันศุกร์ที่ 19 กุมภาพันธ์ 2559 ที่ผ่านมา ณ หอประชุมอาคารเฉลิมพระเกียรติฉลองสิริราชสมบัติ ครบ 60 ปี อำเภอเมืองศรีสะเกษ หลวงพ่อพระครูสิริปริยัติการ เจ้าคณะอำเภอเมืองศรีสะเกษ เมตตาเป็นประธานในพิธีเปิดเวทีรวมพลัง ภาคีเครือข่าย ขัณฑ์เคลื่อนส่งคณคุณธรรมจังหวัดศรีสะเกษ โดยมีคณะสงฆ์ หัวหน้าส่วนราชการ ภาคีรัฐ ภาคเอกชน ผู้นำท้องที่/ท้องถิ่น แกนนำภาคีรัฐ ภาคเอกชน เข้าร่วม นางอุดมลักษณ์ ประชุมรักษ์ วัฒนธรรมจังหวัดศรีสะเกษ กล่าวต้อนรับ นายวิทยา วิรารัตน์ ประธานสภาวัฒนธรรมจังหวัดศรีสะเกษ/ประธานหอการค้าจังหวัดศรีสะเกษ นายพิสิษฐ์ แร่ทอง นายอำเภอเมืองศรีสะเกษ นายช่อมุ่ กรไกร ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 1 นางนริตา ไตรสรณกุล ประธานคณะกรรมการพัฒนาสตรีจังหวัดศรีสะเกษ และผู้มีเกียรติร่วมในพิธีเปิดจำนวนมาก

ด้วยศูนย์คุณธรรม (องค์การมหาชน) ร่วมกับจังหวัดศรีสะเกษ สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดศรีสะเกษ สภาวัฒนธรรมจังหวัดศรีสะเกษ สำนักงานพระพุทธศาสนาจังหวัดศรีสะเกษ พุทธสมาคมจังหวัดศรีสะเกษ องค์กรบริหารส่วนจังหวัดศรีสะเกษ และองค์กรเครือข่าย จะดำเนินการขับเคลื่อนการพัฒนาและสร้างต้นแบบสังคมคุณธรรมในพื้นที่จังหวัดศรีสะเกษ โดยใช้หลักคุณธรรมจริยธรรม และธรรมาภิบาล เป็นฐานการพัฒนา โดยร่วมกับองค์กรเครือข่ายคุณธรรมภาคส่วนต่าง ๆ เนื่องจากในปี 2559 จังหวัดศรีสะเกษ เป็นจังหวัดเป้าหมายขยายผลขัณฑ์

เคลื่อนส่งคณคุณธรรมไทยสู่สังคมคุณธรรมเป็นจังหวัดที่ 6 ของประเทศ ดังนั้นจึงได้จัดให้มีเวทีเพื่อระดมต้นทุนความดีที่มีอยู่ให้มีการปฏิบัติให้ถูกต้องและเป็นไปในทิศทางเดียวกันต่อไป การประชุมในวันนี้ได้รับเกียรติจากนายเสรี ศรีหะไตร ผู้ว่าราชการจังหวัดบุรีรัมย์ นำการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์สังคมคุณธรรมด้วยธรรมนุญ หมู่บ้านสันติสุข 9 ดี จังหวัดบุรีรัมย์ "บุรีรัมย์ เมืองสันติสุข 9 ดี" มานำเสนอต่อที่ประชุม ซึ่งได้รับความสนใจจากผู้เข้าร่วมเป็นอย่างยิ่ง

จากนั้น นายทิวา รุ่งแก้ว ผู้เชี่ยวชาญพิเศษด้านการศึกษา ศาสนา วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม องค์กรบริหารส่วนจังหวัดศรีสะเกษ/นายกพุทธสมาคมจังหวัดศรีสะเกษ ได้นำต้นทุนความดีด้านเศรษฐกิจ เสนอต่อที่ประชุม นายสมพร อษา ผู้อำนวยการโรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา ได้นำต้นทุนความดีด้านโรงเรียนคุณธรรม เสนอต่อที่ประชุม จากนั้นเป็นการนำเสนอต้นทุนความดีด้านวัฒนธรรม 4 เผ่า (ส่วย/กูย) โดยนายธนากร พรหมลิ กรรมการสภาวัฒนธรรมตำบลกุ (เขมร) โดยนายพลสุข ติงสะ นายองค์กรบริหารส่วนตำบลภูฝ้าย (ลาว) โดยความเมตตาของ พระสมุห์เอกนรินทร์นรินทร์โท เลขานุการหลวงพ่อบุญธรรมสังฆรัตน์ เจ้าคณะตำบลหนองแก้ว/เจ้าอาวาสวัดจำปา (เขอ) โดยนายประเมษฐ์ วิเศษศรี ประธานสภาวัฒนธรรมอำเภอไพรบึง และปิดท้ายด้วยนางผ่องศรี แซ่จิ่ง ประธานคณะกรรมการกองทุนพัฒนาบาทสตรีจังหวัดศรีสะเกษ ได้นำต้นทุนความดีด้านสวัสดิการชุมชนมาเสนอต่อที่ประชุม ต่อจากนั้นได้มีการจุดเทียนชัยและประกาศเจตนารมณ์ จะขับเคลื่อนจังหวัดศรีสะเกษสู่สังคมคุณธรรม 5 ข้อ ดังนี้ 1. จะช่วยกันพัฒนาส่งเสริมหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง 2. จะช่วยกันส่งเสริมพัฒนาอนุรักษ์ฟื้นฟูสืบสานวัฒนธรรมประเพณีท้องถิ่น 3. จะพัฒนาอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน 4. จะเสริมสร้างสวัสดิการชุมชน 5. จะส่งเสริมคุณธรรม ยึดธรรมะและความถูกต้อง โดยเริ่มจากโรงเรียน ชุมชนและสังคม

ศรีสะเกษพร้อมใจ

รวมเป็นจังหวัดที่ 6 ของประเทศ

ในภาคบ่ายของวันเดียวกัน นายยงจิรายุ อุปเสน ผู้จัดการฝ่ายยุทธศาสตร์ ศูนย์คุณธรรม(องค์การมหาชน) มหาวิทยาลัยมหิดล ได้ดำเนินการเสวนาแลกเปลี่ยนเรียนรู้และเสนอต้นแบบความดีรวมถึงปัญหาต่าง ๆ อย่างเข้มข้นโดยผู้เชี่ยวชาญในแต่ละด้าน ในเบื้องต้นที่ประชุมได้เห็นชอบให้ทุกวันพระ ชาวศรีสะเกษทุกคนแต่งชุดขาวปฏิบัติธรรมและให้

ชักชวนกันเข้าวัดทำบุญตักบาตร ปฏิบัติธรรม โดยใช้ฐานศีล 5 มากำกับและปฏิบัติร่วมกัน ด้วยการเริ่มต้นที่ผู้แทนในหน่วยงานที่มาประชุมและผู้ที่มาร่วมประชุมในครั้งนี้ เพื่อให้ “เมืองศรี อยู่ดีมีแฮง มั่นคง และปลอดภัย” ตลอดไป

อบจ. ปรับปรุงภูมิทัศน์สวนสมุนไพร

นายวิชาติ ไตรสรณกุล นายกอบจ.ศรีสะเกษ มอบหมายให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายพัฒนาสังคมอบจ.ศรีสะเกษ ดำเนินการปรับปรุงภูมิทัศน์และทำความสะอาดรอบ ๆ บริเวณสวนสมุนไพรเฉลิมพระเกียรติฯ องค์การบริหารส่วนจังหวัดศรีสะเกษ เพื่อเตรียมความพร้อมในการต้อนรับพี่น้องประชาชน และคณะศึกษาดูงานจากหน่วยงานต่าง ๆ

หากสนใจเข้าเยี่ยมชม สวนสมุนไพรเฉลิมพระเกียรติฯ และศูนย์พัฒนาแหล่งเรียนรู้ องค์การบริหารส่วนจังหวัดศรีสะเกษ สามารถติดต่อได้ที่ ฝ่ายพัฒนาสังคม องค์การบริหารส่วนจังหวัดศรีสะเกษ โทร. 045-814676 ในวันและเวลาราชการ

รอบรู้ อบจ.

ภาพ/ข่าว : ฝ่ายประชาสัมพันธ์ สำนักปลัดอบจ.ศรีสะเกษ

อบจ. ศรีสะเกษ เข้าร่วมโครงการ วันคนพิการสากล ประจำปี 2558

เมื่อช่วงเช้าของวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2559 ณ หอประชุมเฉลิมพระเกียรติ ฉลองสิริราชสมบัติ 60 ปี อำเภอเมือง จังหวัดศรีสะเกษ นายวิเชียร ไตรสรณกุล นายอบจ.ศรีสะเกษ มอบหมายให้ นางกมลลักษณ์ พุฒคำสิงห์ หัวหน้าสำนักปลัดฯ อบจ.ศรีสะเกษ เป็นผู้แทนนำข้าราชการและเจ้าหน้าที่ในสังกัดเข้าร่วมโครงการวันคนพิการสากล จังหวัดศรีสะเกษ ประจำปี 2558 โดยมี นายสมชาย อำนวยเจริญสุข อธิบดีกรมพัฒนาสังคมฯ เป็นประธานในพิธีเปิด

องค์กรเครือข่ายภาคีที่เข้าร่วมโครงการในครั้งนี้มีทั้งกรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในภูมิภาค เหล่ากาชาดจังหวัดศรีสะเกษ ศูนย์สังเคราะห์และฝึกอบรมเด็กและเยาวชนจังหวัดศรีสะเกษ อำเภอเมืองจังหวัดศรีสะเกษ เทศบาลเมืองศรีสะเกษ ศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดศรีสะเกษ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 29 จังหวัดศรีสะเกษ สภาคคนพิการทุกประเภทจังหวัดศรีสะเกษ โรงพยาบาลอำเภอขุนหาญ โรงพยาบาลศรีสะเกษ โรงเรียนศรีสะเกษวิทยาลัย โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ จังหวัดศรีสะเกษ หน่วยงานสังกัดกระทรวงแรงงานในพื้นที่จังหวัดศรีสะเกษ และผู้พิการในจังหวัดศรีสะเกษจำนวน 800 คน

การจัดงานในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมและสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะข้อจำกัดของพี่น้องผู้พิการและบูรณาการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการและทุกภาคส่วนให้มีส่วนร่วม พร้อมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการด้านอาชีพ การศึกษา ภายในงานได้จัดแสดงและจำหน่ายผลิตภัณฑ์ของคนพิการ เวทีแสดงผลงาน อีกทั้งมีการมอบประกาศเกียรติคุณของคนพิการและองค์กรคนพิการ เพื่อเป็นการให้เกียรติให้โอกาสแก่คนพิการในโอกาสนี้ด้วย

อบจ.ศรีสะเกษ ประชุมหารือเินการพัฒนา ด้านชายแดนช่องสะงำ

เมื่อ วันที่ 1 มีนาคม 2559 ที่โรงแรมสะงำ อำเภออัลลองเวง ประเทศกัมพูชา นายวิจิต ไตรสรณกุล นายกองค้การ บริหารส่วนจังหวัดศรีสะเกษ มอบหมายให้ นายอดิศักดิ์ ทอง จันทรแก้ว รองปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดศรีสะเกษ นางสาวอุรลักษ์ณ์ เสนา หัวหน้าฝ่ายนิติการและการ พาณิชยองค์การบริหารส่วนจังหวัดศรีสะเกษ และเจ้าหน้าที่ ในสังกัดเข้าร่วมประชุมการพัฒนาด้านชายแดนช่องสะงำ โดยมี นายมูธาอีร์ รักษชาติเจริญ รองผู้ว่าราชการจังหวัด ศรีสะเกษ พลตรีสนธยา ศรีเจริญ ผู้บัญชาการกองกำลัง สุรนารี พันเอกณัฏฐ์ ศรีอินทร์ ผู้บังคับหน่วยเฉพาะกิจที่ 3 ประชุมหารือเินการพัฒนาด้านชายแดนช่องสะงำ ร่วมกับ พล.ท.ยืม พันนา รองผู้บัญชาการภูมิภาคทหารที่ 4 ประเทศ กัมพูชา และคณะนายทหารระดับสูงของกัมพูชา เพื่อร่วม กันหารือเกี่ยวกับการพัฒนาบริเวณด่านจุดผ่านแดนถาวร ไทย - กัมพูชา ช่องสะงำ พัฒนาลาดเมืองใหม่ช่องสะงำ และหาแนวทางแก้ไขปัญหาต่อไป

ไทย-เขมรจับมือพัฒนาช่องสะงำส่งเสริมการค้าการท่องเที่ยว

เมื่อวันที่ 1 มีนาคม 2559 เวลา 15.00 น. ที่จุดผ่านแดนถาวรไทย-กัมพูชา (ช่องสะงำ) ต.ไพรพัฒนา อ.ภูสิงห์ จ.ศรีสะเกษ พล.ต.สนธยา ศรีเจริญ ผบ.กองกำลังสุรนารี พร้อมด้วย นายยุทธนา วิริยะกิตติ ผวจ.ศรีสะเกษ นายมูธาอีร์ รักษชาติเจริญ รอง ผวจ.ศรีสะเกษ และหัวหน้า ส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง ได้เดินทางไปประชุมร่วมกับ พล.ท.ยืม พันนา รองผู้บัญชาการภูมิภาคทหารที่ 4 ประเทศกัมพูชา และคณะนายทหาร ระดับสูงของกัมพูชาเพื่อร่วมกันหารือเกี่ยวกับการพัฒนาบริเวณด่านจุดผ่านแดนถาวรไทย-กัมพูชา (ช่องสะงำ) ให้เกิดความสะดวกตลอดจนส่งเสริม สนับสนุนด้านการค้าและการท่องเที่ยวของทั้งสองประเทศ ด้านผบ.กองกำลังสุรนารี ได้นำเสนอปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ และวิธีการแก้ไขปัญหาร่วม กันในระดับท้องถิ่นระหว่างไทย-กัมพูชา

เก็บตก เชื้อหวัดความสำเริง

การจัดงานเทศกาลดอกกล้วยนพาน ปี 2559

ทอวเทื่อ แตนต่านาน..

วีระ สดสังข์

